

DE STER

Mei 1976 • 76e Jaargang • Nummer 5

Een begin

DOOR KRISTY HUMPHREYS

Jongens van twaalf jaar zijn wel voor een pleziertje te vinden en maken zich nog niet veel zorgen. Hun wereld lijkt nog ver verwijderd van de verantwoordelijkheden die huwelijk, regering en andere volwassen dingen met zich meebrengen. Maar toch zijn zij op weg naar een eeuwig huwelijk en in hun priesterschapswerk genieten zij een meer volmaakte vorm van bestuur dan van welk land dan ook.

Het Aäronische priesterschap is geen club. Je kunt niet zo maar een lidmaat-

schapskaart kopen en lid worden. Het priesterschap wordt je ook niet even overhandigd zoals een certificaat. Het wordt je verleend door handoplegging en je wordt geordend door iemand die daartoe het gezag bezit. Het priesterschap is een roeping van God. Het wordt alleen verleend als de jongen waardig is, en kan alleen worden ontvangen uit handen van iemand die bevoegd is dit priesterschap te verlenen. Als vrouw kan ik het priesterschap niet dragen, maar ik kan de jongens van mijn leeftijd helpen hun priesterschap met ere te dragen door zelf bescheiden te zijn, een goed voorbeeld te geven, hen aan te sporen hun vergaderingen bij te wonen en hun opdrachten te vervullen. Hierdoor help ik hen zich vast te houden aan de hoge idealen en het hoge doel dat zij zich gesteld hebben en steun ik hen in hun plichten. Als ik hen nu ten goede kan beïnvloeden, kunnen we samen vorderingen maken en geestelijk uitgroeien. Voor mij is het Aäronische priesterschap het begin van een geheel nieuwe manier van leven.

Ik zal een rein leven leiden, waarin ik altijd het goede voorbeeld zal zijn, omdat ik eens aan een altaar wil neerknielen, niet zomaar een altaar, maar een altaar waaraan ik de volgende stap kan zetten naar het eeuwige leven. Aan de andere kant van dat altaar moet zich iemand bevinden die rein en waardig is, iemand die het priesterschap dat hij draagt eerbiedigt. Ik wil dat hij het beste krijgt en ik wil zelf ook het beste hebben. Daarom hoop ik dat er ergens een jongeman is die er net zo serieus over denkt als ik. Wanneer hij op de juiste manier leeft, zal hij vooruitgang maken van diaken tot leraar, en van leraar tot priester, om vervolgens de hogere roeping van het Melchizedekse priesterschap te kunnen ontvangen.

Het Aäronische priesterschap is van levensbelang, energiek, krachtig — het is een begin.

DE STER

Uitgave van
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Mej 1976

76e Jaargang · Nummer 5

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson Thomas S. Monson
Mark E. Petersen Boyd K. Packer
Delbert L. Stapley Marvin J. Ashton
LeGrand Richards Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter L. Tom Perry
Gordon B. Hinckley David B. Haight

Adviseurs

Howard W. Hunter, David B. Haight
Robert D. Hales, O. Leslie Stone

Redacteur kerkelijke tijdschriften

Dean L. Larsen

Redactie International Magazines

Larry Hiller, hoofdredacteur
Carol Larson, redactrice
Roger Gylling, designer

Redactie DE STER

George Ph. M. Kraanen,
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042, 2502 Utrecht
Peter Berkahn, Kerknieuws,
Porthstr. 5, D-6000 Frankfurt/Main 50
Harry Bohler, layout

Druk

Paul Giese KG, Offenbach/Main

Correspondenten

Ring Den Haag (Holland): J. Thiel,
Valeriusstraat 19, Vlaardingen 3170
Zendingsgebied Amsterdam Nederland:
F. W. Collé-Sirach
Parelvisserstraat 28, Apeldoorn
Zendingsgebied België Antwerpen:

Abonnementen per kalenderjaar

(Op te geven via wijk/gemeente)
Fl. 19,- of 260 BF

Aan: Kirche Jesu Christi der Heiligen
der Letzten Tage, Sonderkonto Verlag,
Gironummer: Frankfurt 6453-604
USA en Canada (zeepost): \$ 6.00

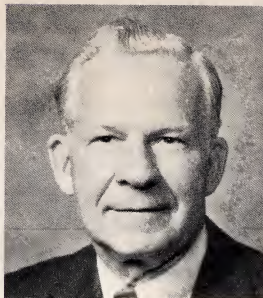
© 1976 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

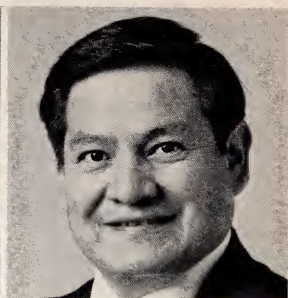
11

21

18

24

INHOUD

De glorie der reinheid. N. Eldon Tanner	2
De macht der diakenen. William G. Hartley	4
De uitdaging van de onafgemaakte taak. Victor L. Brown	7
Vraag en antwoord	9
De draaikolk. Bernadine Beatie	13
Ben jij gelukkig? Mabel Jones Gabbott	16
Op het pad blijven. Marvin J. Ashton	18
Voor de grap	20
De zustershulpvereniging en de welzijnszorg. Barbara B. Smith	21
Wie was dat? John A. Tvedtness	23
De rijke historie der zeventigers. S. Dilworth Yung	24
U bent als een moeder. Ardeth G. Kapp	26
Vasten en bidden. Spencer J. Condie	29

DE GLORIE DER REINHEID

DOOR N. ELDON TANNER
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Hoe groots is hij die een rein leven leidt. Hij wandelt onbevreesd in de gloed van de middagzon, daar hij zonder morele zwakte is.

De pijlen van gemene laster deren hem niet, want zijn wapenrusting is volmaakt. Zijn deugdzaamheid kan door geen enkele rechtvaardige aanklager in twijfel worden getrokken, want het leven dat hij leidt is onberispelijk. Het schaamrood staat hem nooit op de kaken, want hij is zonder zonde. Hij wordt door de gehele mensheid geëerd en gerespecteerd, omdat hij boven alle kritiek verheven is. De Here heeft hem lief, want hij is onbesmet. Het eeuwige leven zal zijn deel zijn.

Boodschap van het
Eerste Presidium,
2 oktober 1942.

„Hoe groots is de jeugd die rein is en hoe dicht naderen zij de engelen. Deze jeugd kent grote blijdschap in dit leven en eeuwige vreugde in het hiernamaals.” (Het Eerste Presidium, 6 april 1942)

Als ik u zou vragen wat u van het leven verwacht of wat het uiteindelijke doel is waarnaar u streeft, weet ik zeker dat u zou antwoorden dat u gelukkig, bemind en gerespecteerd wilt zijn en uw zaligheid en verhoging in het koninkrijk des hemels wilt verdienen. Dit zijn edele doelen die wij allen dienen na te streven.

Maar het *streven* alleen is niet voldoende, want de dingen die in dit leven de moeite waard zijn kunnen slechts worden bereikt door de prijs te betalen die er voor staat.

De waarde van zedelijke reinheid valt met niets te vergelijken. Zij kan met zilver noch goud worden gekocht, maar de prijs die wij betalen, met als valuta onze persoonlijke rechtvaardigheid, is van onschatbare waarde, en zal eerder leiden tot onze eeuwige vreugde dan bijna al het andere wat wij ondernemen.

Laten wij de volgende goede raad die Paulus aan de Galaten gaf ter harte nemen:

„Dwaalt niet, God laat niet met Zich spotten. Want wat een mens zaait, zal hij ook oogsten.”

„Want wie op (de akker van) zijn vlees zaait, zal uit zijn vlees verderf oogsten, maar wie op (de akker van) de Geest zaait, zal uit de Geest eeuwig leven oogsten.” (Gal. 6:7-8.) Zedelijke reinheid, of deugdzaamheid, is niet zo maar iets dat godsdienstige mensen hebben verzonnen. Het is een fatsoensnorm waaraan ieder weldenkend mens die streeft naar hechte gezinsbanden, een gezonde maatschappij en een land om trots op te zijn, zich dient te houden.

Laten we eens een paar voordelen van het zedelijk rein zijn onder de loep nemen. Allereerst moeten we goed voor ogen houden dat een ingetogen reine levensstijl geen nadelen, maar wel vele voordelen kent.

We zullen ons nooit hoeven te schamen voor ons gedrag. We zullen onze geliefden nooit kwetsen of pijn doen. We zullen gevrijwaard blijven van de geslachtsziekten die in toenemende mate om zich heen grijpen.

Maar bovenal zullen wij gehoorzaamheid hebben betoond aan de geboden die onze Vader in de hemel ons gegeven heeft, voor ons tijdelijk en eeuwig welzijn.

Wat een heerlijk iets wanneer een jong paar elkaar over het altaar in de tempel des Heren aan kan kijken, met het besef dat zij zichzelf zuiver en rein hebben gehouden, dat ze hun gezin gaan opbouwen op basis van wederzijds vertrouwen en respect. Er zullen in dat gezin geestelijke kinderen Gods worden voortgebracht, wier erfenis „de volheid

der aarde” zijn zal (LV 59:6) naarmate zij God dienen en Zijn geboden onderhouden.

Channing Pollock heeft eens de volgende opmerking gemaakt:

„Wanneer iedereen op aarde geloofde in de reinheid van de vrouw en de zieleadel van de man en er ook naar handelde, zou de wereld er heel anders uitzien, maar een geweldige plaats zijn om in te mogen leven.” (Readers Digest, juni 1960, bladzijde 76.)

Neem *nu* de beslissing dat dit het soort wereld is dat u wilt helpen opbouwen en waarin u graag zou willen leven. *Nu* is het moment u voor te nemen niet te bezwijken voor de druk en de verleidingen die u omringen. Bij de keuze die u in deze uiterst belangrijke zaak doet, kunt u óf alles winnen, óf alles verliezen.

We hebben talrijke prachtige jonge mensen die vastbesloten zijn te leven zoals het behoort en verlangen naar de weergalozе belofte die we in onze hedendaagse schriftuur aantreffen:

„... Laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren; dan zal uw vertrouwen in het nabij zijn van God sterk worden ...

„De Heilige Geest zal voortdurend uw metgezel zijn ... en uw heerschappij zal een eeuwige heerschappij zijn, en zonder dwangmiddelen zal deze u voor eeuwig toevloeden.” (LV 121:45-46.) Gedreven door bezorgdheid voor de leden van de kerk, vaardigde het Eerste Presidium tijdens de Tweede Wereldoorlog een boodschap uit waarin werd gewaarschuwd tegen de overtredingen van de wet der reinheid. De boodschap besloot met de volgende woorden:

„Wij sporen u aan te bedenken welk een zegening een rein leven met zich meebrengt. Wij doen een beroep op u zich te allen tijde strikt te houden aan de wet der kuisheid, want alleen daardoor kunt u Gods bijzondere gaven verkrijgen en kan zijn Geest in u wonen.

„Hoe groots is hij die een rein leven leidt. Hij wandelt onbevreesd in de gloed van de middagzon, daar hij zonder morele zwakte is. De pijlen van gemene laster deren hem niet, want zijn wapenrusting is volmaakt. Zijn deugdzaamheid kan door geen enkele rechtvaardige aanklager in twijfel worden getrokken, want het leven dat hij leidt is onberispelijk. Het schaamrood staat hem nooit op de kaken, want hij is zonder zonde. Hij wordt door de gehele mensheid geëerd en gerespecteerd, omdat hij boven alle kritiek verheven is. De Here heeft hem lief, want hij is onbesmet. Het eeuwige leven zal zijn deel zijn.” (Boodschap van het Eerste Presidium, 2 oktober 1942.)

Wie, behalve de engelen die het bijhouden, zou het exacte aantal diakenen kunnen tellen die de kerk hebben gediend, te beginnen bij Titus Billings, Serenes Burnett, en John Burk, die de eerste diakenen waren die in 1830 en 1831 in de herstelde kerk werden gerondend?

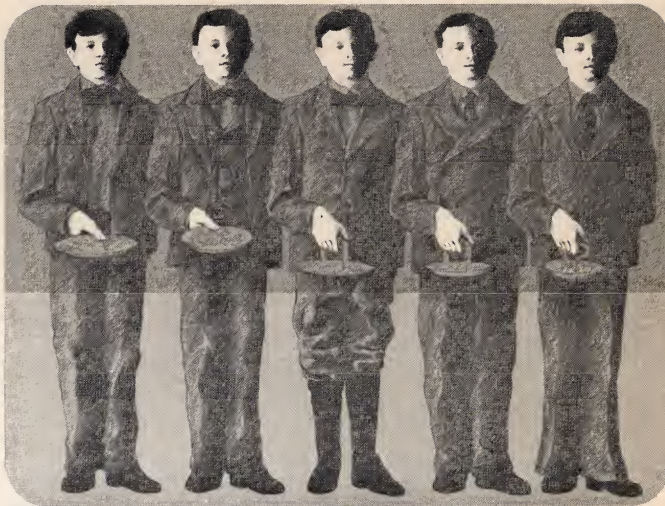
Ons basierend op jaartotalen (95 diakenen in 1854; 18.000 in 1906; en ongeveer 150.000 op dit moment) en het gemiddelde aantal dienstjaren per diaken, schatten wij dat het er meer dan twee miljoen moeten zijn. De Heer, moet wel veel waarde hechten aan dit ambt, anders had Hij nooit zoveel diakenen geroepen om in de laatste dagen in zijn koninkrijk te dienen.

Dierbare herinneringen aan de jaren dat wij diakenen waren

Vele leiders in de kerk hebben te kennen gegeven dat zij onder de indruk waren van de macht der diakenen en dierbare herinneringen bewaren aan hun eigen diakentijd. Een voorbeeld dat al een eeuw oud is, is John Smith, een Engelse bekeerling, die zich als volwassen man herinnerde dat „hij op elfjarige leeftijd lid werd van de kerk, met zijn vijftiende (1851) tot diaken gerondend werd en daarbij een ongeken- de macht over zich voelde komen.“ Dichter bij onze eigen tijd staat broeder George Reynolds, een van de zeven presidenten van de Eerste Raad van Zeventig, die eveneens zijn dankbaarheid betuigde voor de korte periode dat hij als diaken werkzaam mocht zijn:

„Als er één taak is geweest waartoe ik in de kerk ben geroepen en waaraan ik mij helemaal gegeven heb, dan is het wel het met ere dragen van het diakenschap. „Ik ontbrak nooit op een vergadering als ik geen goede reden had. Vaak was ik al een uur of zelfs langer voor de dienst begon in het kerkgebouw aanwezig om de deur open te zetten en de zaal klaar te maken. Ik vond het fijn ervoor te zorgen dat alles in orde was — dat de stoelen gestoft waren, dat 's avonds de gasverlichting aan was en dat er gezorgd was voor al die andere kleine dingen die deze zaal moesten maken tot een prettige ruimte om in samen te komen. Ik geloof waarachtig dat ik dit werk

De macht der diakenen

DOOR WILLIAM G. HARTLEY

met meer plezier deed en er meer bevrediging in vond dan in de belangrijkste taken die ik in later jaren kreeg.“

Als meer recent voorbeeld noemen wij de gewezen zendingspresident van de oostelijke staten, James H. Moyle, die in de jaren veertig schreef hoe zijn roeping tot diaken zijn gedrag als jongen daadwerkelijk veranderde. Toen hij door de bisschop tot diaken geroepen werd, had de jonge James, die altijd optrok met de stoere jongens in zijn wijk, even gearzeld en toen de roeping aanvaard:

„Geleidelijk aan wist ik mij los te maken van mijn wilde kameraden en gaf me met zoveel toewijding over aan de plichten van een diaken, dat ik volgens

de bisschop de beste diaken in de wijk was. We maakten het kerkgebouw schoon, veegden, dweilden en stoffen, vulden de olielampjes, kripten de pitten in de lampen bij, staken het vuur aan, brachten de zaal op orde en fungeerden als deur- en zaalwacht . . . Om de beurt moesten we het kerkgebouw schoonmaken en dat was heel dikwijls. Ik nam mijn taak erg serieus en heb mezelf daarna nooit meer toegestaan dwars of ongodsdienstig te zijn.“

Waarom, zo kunnen wij ons na deze drie voorbeelden afvragen, bewaren oudere broeders zulke dierbare herinneringen aan hun diakentijd? We kunnen tenminste drie goede, voor de hand liggende redenen noemen, wanneer we de geschiedenis van het dia-

kenwerk in deze bedeling bekijken: broederschap, dienstbaarheid, en persoonlijke ontwikkeling.

Broederschap

Zoals broeder Moyle heeft opgemerkt, bepalen de normen die een jongen hanteert met wie hij omgaat. Als een jongen eenmaal betrokken is bij een diakenquorum, worden de quorumleden dijkwijs zijn beste vrienden, waarna zij elkaar ten goede beïnvloeden, zoals in onderstaand verhaal wordt geïllustreerd:

Als jongen deed William Smart met zijn vriendjes mee aan het plagen van een wat zonderlinge weduwe die bij hun in de buurt woonde. Op zekere dag werden de jongens tot diaken gerondend.

„Daar de geest der diakenen over mij was gekomen,“ zei broeder Smart, „kwam ik tot de ontdekking dat ik bereid was, en het zelfs leuk vond, met mijn medebroeders hout te hakken voor de armen en voor het kerkgebouw te zorgen.”

Op een dag, toen ze wel zin hadden in een verzetje, stopten de jongens voor het huis van de weduwe om te bespreken hoe ze de oude vrouw het beste konden plagen. Maar dit keer was het resultaat heel anders.

Sinds de laatste keer dat ze daar samen waren gekomen, waren een aantal van deze jongens haast onmerkbaar veranderd,“ vertelt broeder Smart. „Het waren nu diakenen in het heilige priesterschap.”

Eén jongen stelde voor met het wagentje van de oude vrouw de heuvel af te rijden, het daar op te laden met droog wilgenhout, het karretje weer naar boven te brengen en daar vervolgens het hout voor haar te hakken. Toen de anderen eenmaal beseften dat het geen grap was maar een serieus voorstel, stemden ze van harte in.

De weduwe zag hoe de jongens met haar wagentje de heuvel afreden en begon tegen hen te schreeuwen. Vervolgens rende ze naar het huis van een van haar burens om daar haar woede te luchten. Maar wie schetste haar verbazing toen het oude wagentje volgelden met droog wilgenhout bij haar terug gebracht werd en het stel groeie-

lige, transpirerende jongens — in wie zij haar vroegere kwelgeesten herkende — energiek aanmaakhout voor haar begonnen te hakken. Ze kijfde op de jongens, lachte en huiltte tegelijk en riep toen: „Jongens, God zegene jullie! Ik vergeef jullie alle streken die jullie met mij uitgehaald hebben!” De jongens en zij wisten toen dat „een of andere stille kracht een verandering tot stand had gebracht”, en dat die stille kracht de nieuwe macht en geest was die zij met hun verordening hadden ontvangen.

Dienstbaarheid

Diakenen, die zolang de kerk bestaat nooit trevreden zijn geweest met alleen maar het houden van vergaderingen, hebben altijd belangrijke opdrachten vervuld. Als assistenten van de leraars, priesters en bisschoppen, hebben zij een aantal uiteenlopende nuttige taken aangepakt. Een eeuw geleden bijvoorbeeld was hun voornaamste opdracht de zorg voor het kerkgebouw.

„Een vergadering waarbij iedereen zich prettig voelt, hangt voor een groot deel af van de diaken,“ zei diaken Mark Lindsay in 1874. „We moeten op zijn minst een uur voor de vergadering begint aanwezig zijn, ervoor zorgen dat het gebouw goed schoon is, dat het niet te warm en niet te koud is . . . Ervoor zorgen dat de avondmaalschalen, de tafel en het kleed schoon zijn en blijven.”

Zorg voor de armen is eveneens kenmerkend geweest voor het werk van de diakenen, vooral het inzamelen van de vastengaven.

De diakenen van vroeger hadden mischieten wat meer avontuur bij het ophalen van de vastengaven. Zo gebeurde het wel dat een paar diakenen paard en wagen van een van de vaders leenden, waarmee ze dan de hun toegevoegde afgingen, bij iedereen aanklopten en beladen met dozen, manden, potten en pakjes — zelden met geld — weer naar de wagen terugkeerden. In 1903 bij voorbeeld haalden twee diakenen uit Provo, (Utah) op hun maandelijksse vastenrit het volgende op: „Anderhalf pond spek, veertig dolzarcent, een pot fruit, een pakje rozijnen, een blik oesters en 19 kilo meel.” Naast het ophalen van vastengaven

hebben de diakenen de behoeftigen ook geholpen met hun spierkracht: ze hebben huizen geverfd, bladeren weggehakt, troitrots sneeuwrij gemaakt en boodschappen gedaan. Een goed voorbeeld hiervan is een gebeurtenis die plaatsvond tegen het einde van de vorige eeuw, toen de diakenen twee gezinnen in hun wijk hielpen:

„Op de tiende mei kwam het diakenquorum met toestemming van de bisschop samen op het bienveld van zuster . . . , wier echtgenoot pas was overleden. Het quorum ging met een aantal familieleden — in totaal zesentachtig mensen — aan het werk. Voor zij weggingen hadden zij drieënhalf hectare bieten bewerkt en uitgedund. Hiermee ontlastten zij het gezin van zuster . . . , die in die tijd in grote nood zat.

Een paar dagen later gingen de diakenen naar de boerderij van nog een andere zuster, een weduwe, en dunden voor haar ook een aantal hectaren bieten uit.

Hoewel er rond 1870 al enkele bisschoppen waren die hun diakenen vroegen het avondmaal rond te dienen, werd deze opdracht pas na de eeuwwisseling de vaste taak van de diakenen overal ter wereld. Dit rond-dienen van het avondmaal komt voor op een interessante lijst van aanbevolen taken voor diakenen, die door de kerk rond de Eerste Wereldoorlog werd gepubliceerd:

Vastengaven inzamelen
Boodschappen overbrengen voor de bisschop

Het avondmaal rond dienen
Zorgen voor brandstof voor weduwen en oude mensen

Zorgen voor armen
Mededelingenbriefjes uitdelen
De blaasbalg van het orgel bedienen
De eigendommen van de kerk onderhouden

Helpen bij het verzorgen van kerkhoven

De orde in het kerkgebouw bewaren
Het terrein rond de kerk onderhouden
Helpen bij het jeugdwerk
Helpen bij de godsdienstlessen
Optreden als zaalwachter en deurwachter
Het padvindingswerk

Persoonlijke ontwikkeling

Door broederschap en dienstbaarheid hebben de diakenen van vroeger en van nu zich ongetwijfeld belangrijke gedragspatronen, houdingen en ideeën over hun godsdienst eigen gemaakt. De diakenen leren al vroeg wat het rentmeesterschap, het fundamentele beginsel van het kerkbestuur, inhoudt, omdat zij een taak krijgen die zij moeten uitvoeren en over de resultaten bij hun leider verslag moeten uitbrengen. Gevoelens van deernis worden aangeleerd bij het helpen van de behoeftigen; het rondnemen van het avondmaal brengt hen de juiste houding bij van aanbidding en eerbied; en het uitvoeren van opdrachten voor de bisschop en andere gezagsdragers in de kerk, leert hen deze broederen te respecteren.

Daarnaast worden de diakenen op de quorumvergaderingen in het evangelie onderwezen. In de tijd dat er nog geen lesboeken bestonden, moesten de diakenen zelf bepalen hoe zij het meeste profijt konden hebben van hun vergaderingen. Uit de oude verslagen blijkt hoe goed zij erin slaagden vergaderingen te beleggen en te houden die bijzonder de moeite waard waren. Een eeuw geleden begon een typische diakenvergadering bij voorbeeld met de gebruikelijke openingslofzang, het openingsgebed en het voorlezen van de notulen. Vervolgens werden er verhalen met een moraal verteld, teksten voorgelezen, liederen gezongen, toespraken over het evangelie gehouden en werden er herhaaldelijk getuigenissen gegeven.

Hoewel deze quorumvergaderingen niet zo geregeld en systematisch waren, brachten zij de diakenen toch een goed begrip van het evangelie bij en kregen zij praktische oefening in het spreken en zingen.

Pas na 1908 kregen de quorums de beschikking over systematisch opgezet cursusmateriaal dat zij op hun vergaderingen konden gebruiken en vanaf die tijd heeft de Presiderende Bisschop gezorgd voor vele zorgvuldig voorbereide cursussen en verschillende lesboeken ten einde de diakenen zowel godsdienstige beginselen als rechtschapen gedrag aan te leren — de theorie en de praktijk van het evan-

gelie. Door deze drie kenmerken van het werk der diakenen — broederschap, dienstbaarheid en persoonlijke ontwikkeling — kijken de oudere broederen, die dit priesterschapswerk al lange tijd doen, met dankbaarheid terug op de tijd dat zij als diakenen hun voet zetten op de onderste sport van de priesterschapsladder.

De kerk zonder diakenen gehandicapt

De kerk wordt niet voortgedreven door paardenkracht, maar door priesterschapskracht, waarvan de diakenkracht een belangrijk onderdeel vormt. Zonder de diakenen, zou de kerk op twee manieren gehandicapt zijn. Ten eerste zouden de bisschoppen en andere leiders een aantal van hun eigen taken moeten laten vallen om het werk op zich te kunnen nemen dat de diakenen behoren te doen. Ten tweede, en dat is misschien wel het belangrijkste, als een bepaalde generatie geen diakenen zou opleveren, zouden er binnen twee jaar geen leraren zijn en binnen vier jaar geen priesters. Na een

tien — of twintigtal jaren zouden de geleerden van de Melchizedekse priesterschapsquorums niet versterkt kunnen worden met goed voorbereide en bewakende volwassenen, die hun bevoegdheid hebben verworven middels het voorbereidende of Aäronische priesterschap.

In de tijd van Brigham Young werden de diakenen en andere leden van de Aäronische priesterschap omschreven als de benen en voeten van de kerk, zonder welke de kerk gehandicapt zou zijn. Het is echter ook belangrijk op te merken dat zonder de ervaring die zij in de Aäronische priesterschap opdoen, de jongens zelf gehandicapt zouden zijn. Aldus komt de macht van het diakenschap zowel de kerk als de diaken zelf ten goede.

Twee miljoen diakenen, dat is heel wat broederschap, heel wat dienstbaarheid aan de kerk en heel wat persoonlijke ontwikkeling. En het zijn deze eigenschappen — en niet de statistieken — waar de engelen die de boeken bijhouden en onze hemelse Vader zich het meeste om bekommeren.

„Het deelnemen aan het sacrament van het Avondmaal des Heren is een van de heiligste verordeningen van de Kerk van Jezus Christus.

Beginnelsen die voor de opbouw van het karakter fundamenteel zijn en noodzakelijk voor de vooruitgang en verhoging van de mens in Gods koninkrijk, zijn daaraan verbonden.

Te weinig deelnemers hechten aan deze eenvoudige doch sublieme ritus niet het belang en de betekenis die zij verdient. Jammer genoeg is de vorm van deze aanbidding vaak een uiterlijke nakoming zonder dat de diepe geestelijke betekenis ervan wordt ingezien.

Een van de redenen waarom weldenkende mannen en vrouwen de pseudo-Christelijke secten van deze tijd afwijzen is de wanverhouding tussen de voorgewende en werkelijke handelingen van zogenaamde Christelijke gelovenden. Naar de kerk gaan en halleluja te zingen en ‚Here, Here‘ te roepen is erg gemakkelijk, maar te doen wat de Here verlangt is niet zo gemakkelijk.

David O. McKay

De uitdaging van de onafgemaakte taak

Victor L. Brown, presiderend bisschop van de kerk.

DOOR LOWELL M. DURHAM JR.
Assistent redacteur van de New Era
Geïllustreerd door Sherry Thompson

Op die heldere herfstmorgen in het Canadese Cardston (Alberta), droeg Gerald Brown zijn zoon op een schijnbaar ondoenlijk grote hoeveelheid hout te hakken. De jonge Vic Brown was veel liever een opwekkende rit te paard over de prairie gaan maken, maar hij respecteerte zijn vader. Hij wist dat hij de opdracht gekregen had een hoeveelheid hout te hakken die een jongen van zijn leeftijd eigenlijk niet aankon.

Maar er was hier sprake van dat speciale soort uitdaging dat vaders aan zoons geven, en Victor Lee Brown hield van uitdagingen. Voor hem was een uitdaging iets dat hij onmiddellijk aanpakte. Het gezin had het hout nodig voor het fornuis, om het huis te verwarmen en Vic besepte dat het hakken van het hout niet zo maar een uitdaging was, maar een van de noodzakelijke dingen waarbij hij zijn aandeel kon leveren.

Hij nam de gladde steel van de bijl in zijn jonge handen en begon te hakken. Terwijl hij de bijl keer op keer liet neerkomen, voelde hij zich van binnen steeds warmer worden. Het geluid van de bijl op het hout en de zoete geur van de doorkliefde houtblokken vormden al enigszins een beloning voor hem, maar de echte beloning kwam pas bijna vijf uur later, toen hij het laatste houtblok had gekloofd en boven op de stapel legde. Het besef dat hij zijn taak tot een goed einde gebracht had gaf hem een warm en moe gevoel. De complimenten die hij van zijn vader kreeg waren even warm en oprecht. Er klonk zelfs enige verbazing in zijn vaders stem, omdat zijn nog zo jonge zoon een taak die eigenlijk bedoeld was voor mannen had weten te volbrengen.

Ten tijde van dit voorval was Victor L. Brown eerste raadgever in het presidium van zijn diakenquorum, een jon-

geman die verantwoordelijkheid aanvaardde en hield van de uitdaging die een onafgemaakte taak hem bood. De toekomst zou nog vele grote uitdagingen voor de jonge diaken uit Cardston in petto hebben.

Victor L. Brown is nu presiderende bisschop van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hij is de leider van de Aäronische priesterschap en de meisjesvereniging over de gehele wereld. Met liefde, begrip, organisatietalent, eerlijkheid, onkreukbaarheid en een nimmer aflatend verlangen alle taken tot een goed einde te brengen heeft hij zich helemaal gegeven aan de uitdaging het koninkrijk Gods op te bouwen door jonge mensen erop voor te bereiden hun verantwoordelijkheden als lid van de kerk te aanvaarden.

Bisschop Brown werd in september 1961 door president David O. McKay geroepen als tweede raadgever van de toenmalige presiderende bisschop, John H. Vandenberg. Op 9 april 1972 werd bisschop Brown door president Lee aangesteld tot presiderend bisschop van de kerk. Vanaf dat moment heeft hij, evenals de andere algemene autoriteiten, al zijn tijd aan de kerk gegeven.

Op een gewone werkdag (en geen van zijn dagen zijn eigenlijk gewoon te noemen), staat bisschop Brown tussen half en kwart voor zes op. Tegen half zeven is hij, na een bescheiden ontbijt, op weg naar kantoor. Gewoonlijk heeft hij zijn eerste afspraak al om zeven uur en is zijn dag zo druk bezet dat hij zelden tijd heeft om te lunchen. Bisschop Brown heeft dikwijls besprekingen met zijn raadgevers en vergadert wekelijks met het Eerste Presidium van de kerk om de vele zaken die met zijn rentmeesterschap verband houden te bespreken.

Hij draagt de verantwoording voor een uitgebreid scala aan wereldse zaken die verband houden met het goed functioneren van de kerk. Naast zijn werkzaamheden ten opzichte van de organisaties van de Aäronische priesterschap en de meisjesvereniging, presideert bisschop Brown de Aäronische priesterschap op aarde en draagt derhalve verantwoordelijkheid als leider van alle bisschoppen van de

kerk, daar zij de Aäronische priesterschap in de wijk presideren. Hij heeft ook de leiding van de gezondheidsdienst en de zeer belangrijke taak het welzijnsprogramma te besturen. Bisschop Brown en zijn raadgevers zijn verantwoordelijk voor het ontvangen van de tienden en andere gaven en vergaderen met het Eerste Presidium en de Raad van Twaalven als leden van de Raad voor de Bestemming van de Tienden (zoals beschreven wordt in afdeling 120 van de Leer en Verbonden). Het kantoor van de Presiderende Bisschop is ook verantwoordelijk voor het ledenregister van de kerk. Iedere dag weer geeft bisschop Brown al zijn energie en al zijn talenten aan deze zware en veelomvattende verantwoordelijkheden.

Een avond in de week vergaderen bisschop Brown en zijn raadgevers, bisschop H. Burke Peterson en bisschop Vaughn J. Featherstone met de Aäronische priesterschap en de meisjesvereniging.

Bisschop Brown koestert een oprechte en duurzame liefde voor de jonge mensen in de kerk en besteed veel uren aan de zorg voor hun welzijn. Bisschop Featherstone vertelt dat bisschop Brown vaak brieven ontvangt van jonge leden van de kerk die een bepaald doel hebben bereikt of juist met moeilijkheden te kampen hebben. Dikwijls moet bisschop Brown halverwege de brief met lezen ophouden om zijn zakdoek tevoorschijn te halen en zijn tranen af te vegen. Bisschop Peterson, eerste raadgever in de Presiderende Bisschop, zegt het volgende over bisschop Brown:

„Degenen onder ons die hem kennen, weten wat zijn hart sneller doet kloppen, weten dat hij doordrongen is van een uitzonderlijk plichtsbefes. Hij is zich volkomen bewust van zijn verantwoordelijkheid als president van de gehele Aäronische priesterschap en heeft precies dezelfde gevoelens waar het de meisjesvereniging betreft. Deze verantwoordelijkheid is niet iets waarover hij alleen maar praat, hij heeft er zelfs slapeloze nachten van, hij maakt zich er druk over en is er altijd mee bezig. Hij is zo toegewijd dat hij zich zelden de tijd gunt zich te ontspannen.”

Bisschop Featherstone vertelt:

„Hij beseft wat zijn rentmeesterschap inhoudt, zoals maar weinig mensen in de kerk dat doen. Als alle bisschoppen in hun wijk hun functie van president van de Aäronische priesterschap op precies dezelfde manier zouden opvatten als bisschop Brown zijn presiderende taak over de gehele Aäronische priesterschap op aarde opvat, dan zouden we een opleving in de activiteiten van de Aäronische priesterschap en de meisjesvereniging meemaken, zoals nog nooit eerder in de geschiedenis der kerk is voorgekomen.”

Bisschop Brown heeft vele en grote leiderscapaciteiten en zijn raadgevers zijn de eersten die daar de aandacht op vestigen. Bisschop Peterson geeft hoog op van bisschop Brown's vermogen om te luisteren. Hij zegt: „Het heeft me altijd verbaasd dat bisschop Brown te allen tijde zo openstaat voor anderen. In de zakenwereld heb ik vele grote, geslaagde zakenlieden meegeemaakt die zich geleidelijk afsloten en niet naar anderen konden luisteren. Maar hoewel bisschop Brown werkt zoals ik nog nooit iemand heb zien werken, neemt hij toch altijd de tijd om te luisteren.” Bisschop Brown is verknocht aan zijn gezin, terwijl de jongeren in de kerk zijn bijzondere liefde en toewijding hebben. Wanneer de mensen worden gevraagd met welke woorden zij de bisschop zouden beschrijven, dan hoort men iedere keer weer dezelfde twee woorden: eerlijkheid en onkreukbaarheid.

Na het avondeten neemt bisschop Brown zijn aktentas en begeeft hij zich naar de huiskamer. Hij kijkt even de krant door of een van de handels- en opiniebladen die op het tafeltje naast zijn stoel liggen en begint dan weer te werken aan de taken die zijn rentmeesterschap met zich mee brengt. Zuster Brown zit in de kamer te lezen of te naaien, terwijl de bisschop rustig doorgaat met zijn werk. Soms kijkt ze even naar de man van wie ze houdt — die zijn dagen zo goed weet in te delen, die zo energiek en toegewijd is. Terwijl ze hem gadeslaat, beseft ze hoeveel hij de jongeren te bieden heeft.

Zuster Brown zegt: „Sommige jonge mensen zijn bang dat ze anderen niets te bieden hebben, of ze zijn te be-

deed om leidinggevende posities en taken te aanvaarden. Ik geloof dat mijn echtgenoot door de manier waarop hij leeft en door de dingen die hij gelooft anderen kan helpen en voor hen een bron van inspiratie kan zijn.

„Ik heb hem al zo vaak horen zeggen wanneer hij een nieuwe opdracht kreeg: 'Ik vraag me af waarom ze mij hebben uitgekozen? Ik vind mezelf helemaal niet geschikt voor die taak!' En na deze ene opmerking werpt hij zich op de desbetreffende opdracht met alle enthousiasme en toewijding die iemand op kan brengen, daarbij altijd de hulp van de Here inroepend. „Vanaf dat moment sla ik hem gade en zie met vreugde en droefheid hoe zijn inspanningen soms worden aanvaard en soms verworpen door mensen wier oordeel hij hoger aanslaat dan het zijne. Maar ik weet dat mijn man de opdracht uiteindelijk met alle geduld en ijver zal voltooien — niet altijd zoals hij het had willen doen, maar altijd zoals de Here het wil.”

Zuster Brown vertelde ons ook nog het volgende: „Of deze twee teksten nu zijn lievelingsteksten zijn weet ik niet, maar ik weet wel dat hij zich zoals geen ander houdt aan de beginselen die erme eonderwezen worden. Hij gelooft onvoorwaardelijk in wat Nefi zegt in 1 Nephi 3:7: „En ik, Nephi, zeide tot mijn vader: Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.” Hij weet ook dat de belofte die de Here in Leer en Verbonden 82:10 geeft nog steeds van kracht is: „Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat ik zeg, hebt gij geen belofte.”

„Dit geloof is een leidraad en een getuigenis voor onze kinderen en ik geloof dat het dat ook voor andere jongeren kan zijn.”

En zo gebeurt het vaak dat bisschop Brown, wanneer hij niet voor de kerk over de gehele wereld reist, zijn werkdag afsluit in de huiskamer, in de groene fauteuil, nog steeds probeerend zijn taak te volbrengen.

VRAAG EN ANTWOORD

„Hooft God de gebeden van alle mensen?“

Men kan de hierboven gestelde vraag op twee verschillende manieren benaderen. Model voor de eerste benaderingswijze staat een jongeman die wij Erik zullen noemen. Iedereen vindt dat deze Erik erg intelligent is, en hij is trots op zijn vermogen ideeën te doordenken en aan anderen uit te leggen.

Erik heeft zich de laatste tijd toegelegd op het bestuderen van de verschillende volkeren op aarde. Op een middag werd er op school een film vertoond over de Aziatische landen. Bij het zien van die film raakte hij diep onder de indruk van het grote aantal mensen op aarde en van de grote verschillen in levensstijl. Toen hij hierover nadacht, begon hij zich af te vragen of God werkelijk de gebeden van alle mensen hoort. Hoe diep hij er ook over nadacht, hij kon zich niet voorstellen dat één wezen naar al die gebeden tegelijk zou kunnen luisteren. „Het is onmogelijk!“, kwam hij tot de conclusie. „Hij heeft vast engelen aangesteld die voor Hem moeten luisteren.“ Het was een logisch antwoord, maar op de een of andere manier gaf het hem toch het gevoel niet meer zo dicht bij zijn hemelse Vader te staan.

Ons tweede voorbeeld is Richard. Hoewel hij werd geboren uit ouders die lid waren van de kerk, werd Richard pas in zijn tienerjaren actief. In die tijd kreeg hij te maken met een aantal gebeurtenissen die hem de tegenstand boden die nodig was om hem tot het evangelie te brengen. Na een paar weken lezen en bidden, had Richard een getuigenis van Christus en van het Boek van Mormon ontwikkeld. Hij viel op door zijn getuigenis en zijn volledige over-

De antwoorden zijn bedoeld als hulp en perspectief, niet als leerstellige uitspraken van de kerk.

gave aan het evangelie. Op een avond zaten Erik en Richard samen te praten over de kerk. Erik zei:

„Weet je wat me zo mateloos irriteert in de kerk? Die blinde gehoorzaamheid.“

„Wat bedoel je daarmee?“ vroeg Richard hem.

„Nou, ik zal je een voorbeeld geven. Laatst hadden we het in de les over het gebed, waarbij ik naar voren bracht dat er zóveel mensen op aarde waren dat God onmogelijk naar al die gebeden kon luisteren en dat er vast anderen waren die dat voor Hem deden. Broeder Edwards zei alleen maar dat ik het mis had en toen ik hem vroeg hoe hij dat wist, haalde hij gewoon een hele ris teksten aan. Mensen kinderen, wat draaide die man erom heen! Je moet gewoon maar geloven!

„Erg interessant“, zei Richard, maar met dat zomaar geloven ben ik het niet eens. Ik heb zelf nog niet zo lang geleden over die zelfde vraag nagedacht. Allereerst vroeg ik mij af wat de Heer ons hierover verteld heeft. Ik las een aantal passages uit de Leer en Verbonden door (zie LV 88: 62-63) en kwam bovendien ergens een geweldige uitspraak van president John Taylor tegen:

„Ons woord verteld dat de haren van ons hoofd alle geteld zijn; dat zelfs een mus niet ter aarde zal vallen zonder dat onze hemelse Vader het merkt. Een aantal van Christus' leringen zijn juist op deze beginselen gebaseerd, wanneer hij tot ons zegt: „Vraag en gij zult ontvangen.“ Wat! De miljoenen mensen die op aarde leven? Jazeker al die miljoenen, of hoeveel het er ook mogen zijn. Kan Hij alle mensen horen en verhooren? Kan Hij aan die talloze dingen aandacht besteden? Jazeker kan Hij dat.“ (Journal of Discourses, deel 26, bladzijde 31.)

„Aangezien ik al een getuigenis had van de Schriften en de levende profeten, wilde ik vervolgens uit gaan zoeken wat ik moest doen om meer te weten te komen over de manier waarop God gebeden aanhoort en verhoort.

Ik heb er over gebeden, en afgelopen zondag heb ik 's middags de Leer en Verbonden ter hand genomen, waar ik in afdeling 88 las over het licht van Christus, dat in alle dingen en door alle dingen is. Natuurlijk wist ik dat onze hemelse Vader een persoon met een aparte identiteit is, maar deze tekst leerde me dat Zijn macht, geest, glorie en invloed overal in het heelal doordringen en de weg banen voor het licht en het leven dat aan al wat leeft gegeven wordt. Ik begin nu te beseffen hoe onze Vader persoonlijk contact kan onderhouden met al zijn kinderen. Ik ben tot de conclusie gekomen dat God allen die bidden hoort, maar om Zijn antwoorden te kunnen ontvangen, moeten wij zijn gebeden naleven en Hem zoeken. Ik vind niet dat dat zomaar geloven is.“

Richards conclusie blijkt juist te zijn, omdat zij beantwoordt aan hetgeen president Harold B. Lee uiteenzette in een toespraak over openbaring. Hij zei dat wij veel op een radiotoestel lijken. Als onze „tiendebuis” gebroken is, of onze „zedelijkheidsbuis” niet goed meer werkt, zullen we nooit de boodschappen van de Heer kunnen ontvangen. Erger nog, we zouden op het verkeerde station afgestemd kunnen zijn, en denken dat we boodschappen van de Heer ontvangen, terwijl ze al die tijd uit de verkeerde bron komen. Er is een oud spreekwoord dat zegt dat men niet aan iemands antwoorden kan zien hoe wijs iemand is, maar aan iemands vermogen de juiste vragen te stellen. Wat zijn de juiste vragen en welk verband bestaat er tussen die vragen en het gebed? Gebed is een vorm van communicatie tussen God en de mens. Als wij bidden om kennis en wijsheid, moeten onze vragen gebaseerd zijn op geloof.

Met vragen die op geloof zijn gebaseerd probeert men te begrijpen en niet te oordelen. Toen Joseph Smith een antwoord zocht, las hij in Jakobus 1:5: „Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.” Joseph las ook het volgende (dat we soms vergeten): „Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende.” In de tekst wordt vervolgens over iemand die twijfelt gezegd: „Want zulk een mens moet niet menen, dat hij iets van de Here zal ontvangen.” Richard wist hoe hij vragen stellen moest; Erik wist dat niet. Waarin lag het verschil tussen deze twee? „Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende.” Erik stelde een uitdagende vraag, waarin hij al een zeker oordeel uitsprak. Zijn vraag was niet gebaseerd op vertrouwen en geloof in de dingen die hij al ontvangen had. „Zulk een mens moet niet menen, dat hij iets van de Here zal ontvangen.”

Richard probeerde niet te oordelen, maar te begrijpen. Alleen door geloof en vertrouwen kunnen we de raad van president Lee opvolgen: aanvaarden wat de Heer heeft gezegd en zijn woorden niet in twijfel trekken.

Wie zoekt op basis van geloof, zal kennis, wijsheid en licht ontvangen.

Ik bevestig dat God al onze gebeden hoort; Hij houdt van ons en probeert met ons in verbinding te komen. Wij moeten leren de juiste vragen te stellen en vooral waar het goddelijke zaken betreft, proberen een begrijpende, geen oordelende houding aan te nemen.

*Roger Merrill
Manager Organizational
Development and Training
Corporation of the president.*

*Wat gebeurt er wanneer een echtpaar toestemming krijgt voor een tempelscheiding?
Wat gebeurt er met de kinderen in het hiernamaals?*

Bij de eerste vraag, „Wat gebeurt er wanneer een echtpaar toestemming krijgt voor een tempelscheiding?” moeten we goed voor ogen houden dat er eigenlijk geen sprake kan zijn van een tempelscheiding. Wat wij een tempelscheiding noemen is in feite het nietig verklaren van een tempelverzegeling. Wanneer een paar een tempelhuwelijk aangaat, hebben zij niet alleen een geldig burgerlijk huwelijk gesloten dat voldoet aan de eisen van de wet van een bepaald land, maar worden zij ook voor tijd en alle eeuwigheid aan elkaar verzegeld.

Wanneer iemands burgerlijk huwelijk na een tempelverzegeling wordt ontbonden, kan hij pas een tempelaanbeveling van zijn bisschop krijgen nadat het Eerste Presidium hieraan zijn fiat heeft gegeven. Wanneer het Eerste Presidium toestemming voor de scheiding heeft gegeven, kan men bij de president van de kerk een aanvraag tot annulering van de tempelverzegeling indienen.

Een wetsvertegenwoordiger is bij machte om een burgerlijk huwelijk te ontbinden, maar alleen de president van de kerk kan een in de tempel verzegeld huwelijk teniet doen. Het is de ontbinding van een verzegeling in de tempel waar wij op doelen als we spreken over een tempelscheiding. Gewoonlijk is de vrouw degene die de aanvraag indient. Aangezien een vrouw niet aan twee mannen tegelijk verzegeld kan zijn, moet de verzegeling aan de eerste echtgenoot geannuleerd zijn, voor ze aan een ander kan worden verzegeld.

Bij de tweede vraag, „Wat gebeurt er met de kinderen in het hiernamaals wanneer de verzegeling van de ouders geannuleerd is?” moeten we begrijpen dat wanneer de verzegeling van de vrouw aan de man wordt geannuleerd, dit niet eveneens de annulering van de verzegeling van de

kinderen aan hun ouders inhoudt daar zij onder het verbond werden geboren — een zegen die zij als geboorterecht ontvingen. Zij blijven daarom aan hun ouders verzegeld en kunnen nooit aan iemand anders verzegeld worden. De Heer zal in het hiernamaals beslissen met wie deze kinderen meegaan.

Het *Algemeen kerkelijk handboek* vermeldt over de geboorte onder het verbond: „Kinderen die onder het verbond worden geboren kunnen aan niemand meer verzegeld worden: zij horen bij hun natuurlijke ouders. Deze regel verandert niet, wanneer er sprake is van adoptie, wanneer de natuurlijke ouders toestemming geven, wanneer het kind zelf een verzoek indient bij het bereiken van de meerderjarige leeftijd of na de dood van de natuurlijke ouders.”

We moeten ons goed realiseren dat geboren worden onder het verbond een zegening is die kinderen als een geboorterecht toekomt. Als een kind in dit leven bewijst dat het zijn celestiale zegeningen waardig is kan hij zich, ongeacht de daden van zijn ouders, verzekerd weten van dit geboorterecht en worden hem eeuwige ouders gegarandeerd. Ook hier is die sleutel tot het eeuwige leven iemands waardigheid door in dit sterfelijk bestaan het evangelie na te leven en de geboden te onderhouden.

Broeder James A. Cullimore

Assistent van de Raad der Twaalven.

Moet ik tiende betalen over geld dat ik van mijn ouders krijg, als zij er zelf al tiende over betaald hebben?

In verband met de vele vragen over het betalen van tienden die de algemene autoriteiten ontvangen, heeft het Eerste Presidium een brief verstuurd aan de presiderende autoriteiten van alle ringen, zendingengebieden, wijken en gemeenten. In deze brief, gedateerd 19 maart 1970, wordt verwezen naar de Leer en Verbonden, afdeling 119:3-4 waar staat:

„En dit zal de aanvang zijn van het verdienen van Mijn volk.”

„En hierna moeten allen, die aldus zijn verdiend, jaarlijks één tiende van al hun inkomsten betalen; en dit zal voor eeuwig een vaste wet voor hen zijn, voor Mijn heilige priesterschap, zegt de Here.”

Na dit citaat maakte het Eerste Presidium de volgende opmerkingen:

„Niemand heeft het recht een andere verklaring dan deze af te leggen. Wij vinden dat ieder lid van de kerk het recht heeft zelf te beslissen wat hij de Heer verschuldigd is en wil betalen.”

Aan het eind van ieder jaar wordt ieder lid van de kerk uitgenodigd de tiendenvereffening met zijn of haar bisschop bij te wonen. Tijdens dit onderhoud dient men de bisschop te laten weten of men al dan niet een volledige tiendenbetaler is.

De jongelui onder ons moeten over deze zaak bidden en met hun ouders overleggen, als ze niet weten wat zij tot hun inkomsten moeten rekenen of moeten beslissen hoeveel tiende ze behoren te betalen. Ze kunnen ook bij hun bisschop te rade gaan.

De Heer heeft degenen die tienden en vastengaven betalen grote zegeningen in het vooruitzicht gesteld. In Maleachi 3:8, 10 lezen wij:

„Mag een mens God beroven? Toch berooft gij Mij. En dan zegt gij: Waarın beroven wij U? In de tienden en de heffing.

„Brenge de gehele tiende naar de voorraadkamer . . . beproeft Mij toch daarmede, zegt de Here der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten.”

Het betalen van tienden is een vertrouwelijke zaak tussen het lid van de kerk en de Heer, waarbij de bisschop, als de dienstknecht des Heren, de bijdrage moet innen en verantwoorden.

Als u volkomen eerlijk tegenover de Heer bent geweest, zal er een gevoel van vrede over u komen, en zult u er niet aan twifelen dat u een volledige tiendenbetaler bent.

Houd de opdracht van de Heer om een tiende over al je inkomsten te betalen in gedachten; ga te rade bij je ouders; bedenk welke zegeningen worden beloofd aan degenen die hun tienden en vastengaven betalen en neem dan je besluit.

Naarmate je probeert je aan dit gebod en alle andere geboden van de Heer te houden, mag je verwachten dat zijn Geest bij je zal zijn om je te sterken en te begeleiden bij alle besluiten die je in het leven moet nemen.

Bisschop Victor L. Brown

presiderend bisschop

De nieuwe jaarlijkse regionale vergaderingen

Over enkele weken zullen de eerste jaarlijkse regionale vergaderingen van de kerk worden gehouden. In het verleden werden er in iedere regio twee vergaderingen per jaar gehouden. Iedere hulporganisatie leidde toen ook een jaarlijkse conferentie in Salt Lake City. Thans zijn deze vervangen door één regionale vergadering, die jaarlijks in elke regio zal worden gehouden. Deze vergadering wordt gepland onder leiding van het Eerste Presidium en de Raad der Twaalven en door hen goedgekeurd. Alle jaarlijkse richtlijnen voor het komende jaar — voor zowel priesterschap als hulporganisaties — zullen op die ene vergadering worden gegeven. Het is een gelegenheid die eens per jaar wordt geboden om instructies met betrekking tot uw verschillende taken te ontvangen.

Tijdens de regionale vergaderingen zal elk gebied in de wereld de laatste mededelingen ontvangen. Alle regio's ontvangen binnen ongeveer een maand dezelfde inlichtingen. De inlichtingen die aan de vergadering in Buenos Aires in Argentinië worden gegeven zijn dezelfde als die in de ringen in Utah, Hong Kong, Stockholm en overal elders in de wereld worden gegeven. De ontvangen instructies zullen dan in het begin van het volgende leerjaar worden toegepast.

De vergadering staat onder leiding van de regionale vertegenwoordiger der

Twaalven, waarbij in sommige gevallen de gebiedssupervisor aanwezig zal zijn. De regionale vertegenwoordigers der Twaalven brengen inlichtingen mee van de instructievergadering die in april in Salt Lake City is gehouden. Zij hebben daar instructies van de president en van andere algemene autoriteiten van de kerk ontvangen.

Behalve inlichtingen over programma's en leerplannen, zullen de priesterschapsleiders instructies met betrekking tot de voornaamste priesterschapstaken ontvangen. Groepsleiders van de hogepriesters en hun assistenten zullen instructies ontvangen betreffende tempelwerk en genealogie. De zeventigers ontvangen instructies over zendingswerk en de ouderlingen ontvangen instructies over belangrijke onderwerpen zoals heractivering van ouderlingen.

De vergadering zal gewoonlijk betekenen dat er de gehele dag — in sommige gevallen zeven tot negen uur — geleerd wordt. Behalve inlichtingen over programma's, leerplannen en de voornaamste taken, kunnen in enkele bijeenkomsten in de namiddag culturele activiteiten op de voorgrond treden. Deze activiteiten kunnen bestaan uit tentoonstellingen van kunst, handwerk, muziek en het demonstreren van volksdansen. Er kan een tamelijk lange lunchpauze worden ingelast om de mensen in de gelegenheid te stellen

de tentoonstellingen te bezoeken en aan andere activiteiten deel te nemen.

In tegenstelling tot vroegere regionale vergaderingen wonen alle priesterschapspresidiums en alle presidiums van de hulpverenigingen in de ring, zowel als dezelfde functionarissen in zendingsgebieden, als zij daartoe worden uitgenodigd, de vergadering bij. In de ring worden de volgende personen uitgenodigd: ringpresidium, hogeraadsleden, uitvoerend secretaris, ringadministrateur, quorumpresidium van de Melchizedekse priesterschap, groepsleiders en assistenten, bisschop, uitvoerend secretaris van de wijk en de wijkadministrateur, vertegenwoordigers (mannelijke en vrouwelijke) van de jonge-volwassenenraad en bijzondere-belangenraad, sportleiders, ZHV-presidium en secretaresse van de ring, jeugdwerkpresidium en secretaresse van de ring, zondagsschoolpresidium van de ring, coördinatrice van de junior-zondagsschool en secretaresse, presidente van de meisjesvereniging, adviseuses en secretaresse.

De leiders en leidsters dienen zich op deze vergaderingen voor te bereiden, zodat zij open zullen staan om leiding en instructies te ontvangen. Hierdoor zullen zij nog beter leiding kunnen geven aan de kerkleden en zal hun getuigenis worden versterkt.

De draaikolk

DOOR BERNADINE BEATIE

Ching-kai was voor een heleboel dingen bang — voor stormen, voor schaduwen in de nacht, voor blaffende honden. Hij had ook last van hoogtevrees, vooral als hij over de hoge hangbrug over de rivier moest die hun boerderij scheidde van het dorp in de hooglanden van Taiwan, waar hij en zijn broer, Wen-show, op school zaten.

„Kwi Dzo (Schiet op), Ching-kai!” riep Wen-show op zekere morgen naar zijn jongere boertje en rende toen vlug de smalle, schommelende brug over naar zijn vriendje, Ting-gwo, die aan de overkant stond te wachten.

Ching-kai haalde diep adem, greep het touw dat als leuning dienst deed en schuifelde voetje voor voetje naar de overkant.

„De brug zal niet instorten, Ching-kai,” riep Ting-gwo, „Waarom ben je toch altijd zo bang?”

„Ik weet het niet,” fluisterde Ching-kai met gebogen hoofd, toen hij de overkant bereikt had.

„Ching-kai is nog klein,” verdedigde Wen-show zijn boertje.

„Toen wij zo oud waren,” lachte Ting-gwo, „zaten we elkaar over de brug achterna.”

Zich naar Ching-kai kerend, vervolgde hij met waar-schuwend stem: „Als je niet verandert, Ching-kai, word je later net zo schrikachtig als een konijn!”

Ching-kai kreeg een kleur van schaamte. Wen-show zag het en legde zijn arm over de schouder van zijn boertje om hem te tonen dat hij met hem meevoelde. „We hebben morgen geen school, boertje, zullen we dan gaan vissen?”

„Yao (Ja)!” riep Ching-kai geestdriftig.

„Mag ik ook mee?” vroeg Ting-gwo.

Wen-show haalde zijn schouders op: „Als je wilt.”

Die dag zat Ching-kai op school te dromen. Hij fantaseerde dat hij iets heel dappers deed bij het vissen. Hij wist heel goed dat het voor iemand die te bang is om over een hoge brug te lopen dwaas was dergelijke dingen te denken. Maar hij wilde zo vreselijk graag dat zijn grote broer trots op hem kon zijn.

De volgende morgen was de lucht donker en het was buiten bladstil. Ching-kai rilde; hij moest denken aan de verhalen van de grote storm, die had gewoed toen zijn grootvader nog klein was. De rivier was buiten zijn oevers getreden, en de brug en alle boerderijen waren in de sterke stroom meegesleurd. Grootvader en zijn gezin hadden zich weten te redden door zich vast te klampen aan wrakhout tot ze op hoger gelegen terreinen aanspoelden.

Ching-kai wilde vandaag liever niet in de buurt van de rivier komen, maar hij durfde dat niet aan zijn broer te zeggen. Bij het ontbijt slaakte hij een zucht van verlichting toen zijn vader zei dat het vissen niet door kon gaan.

„Ik moet vandaag naar het dorp,” legde hij uit, „en moeder gaat mee om tante te bezoeken. Het kan zijn dat we morgen pas terug zijn, dus moet er iemand op de boerderij letten. Bovendien ziet het er naar uit dat we storm krijgen.”

Toen hun ouders weg waren gingen Ching-kai en Wen-show de kippen en konijnen voeren. Ze waren juist bezig het tuintje achter het huis te wieden toen Ting-gwo kwam aanrennen met een bamboestok en een blikje wormen.

„Maar het weer klaart al op,” vleide hij toen Wen-show had verteld waarom vader het vissen had verboden.

Wen-show keek hoopvol naar de lucht. „Je hebt gelijk, Ting-gwo. Kom op, Ching-kai. Vader zou het vast goed vinden.”

„Hij heeft gezegd dat we thuis moesten blijven,” herinnerde Ching-kai de grotere jongens.

„Je bent bang, Ching-kai, daarom wil je niet mee,” plaagde Ting-gwo. „Wen-show, als je niet meega, ga ik wel alleen!” Snel draaide hij zich om en liep in de richting van de rivier. „Wacht even! Ik ga mee!” riep Wen-show. „Kom nu, Ching-kai,” drong hij bij zijn broertje aan.

„Ga niet, Wen-show. Alsjeblieft!” smeekte Ching-kai. „In het oosten is de lucht helemaal donker.”

„Een beetje regen kan toch geen kwaad,” riep Wen-show uit. Hij zuchtte. „Wat moet ik toch met jou aan, Ching-kai? Ik sta voor schut voor al mijn vrienden omdat jij zo'n bangerik bent!” Vlug graaide hij zijn visgerei bij elkaar en rende Ting-gwo achterna. Ching-kai kreeg een prop in zijn keel. Totnogtoe had zijn broer het altijd voor hem opgenomen, maar nu schaamde hij zich. „En terecht,” dacht Ching-kai diep ongelukkig. Even later begon het zachtjes te regenen. Ching-kai zette het op een lopen om de schuurduren te sluiten en te vergrendelen. Tegen de tijd dat hij dat gedaan had was de motregen veranderd in een stortbui en woel het zo hard dat de toppen van de bomen de grond bijna raakten. Bibberend kroop hij in een hoekje en dacht aan Wen-show en Ting-gwo. „Waar zouden ze zijn? Waarom zijn ze nog niet terug?” vroeg hij zich af.

Er verstreek een uur, en toen nog één. Ching-kai raakte naarmate de storm heviger werd steeds meer in paniek. Uiteindelijk stond hij op. Hij kon zich niet langer als een bang konijn blijven verstoppen terwijl zijn broer en diens vriendje in gevaar verkeerden. Toen Ching-kai de deur opende hield de regen plotseling op. Maar bij het oversteken van het erf hoorde hij een brullend geluid. Ching-kai's hart bonsde. De rivier; het water stond nu erg hoog en stroomde snel.

Terwijl hij als aan de grond genageld stond te luisteren naar het gebulder van het woeste water, meende hij heel zwak hulpgeroep te horen. „Wen-show! Ting-gwo!” schreeuwde hij en dwong zich in de richting van het hulpgeroep te lopen. Zijn knieën spolden, toen hij zag, dat de brugpeilers waren weggespoeld. Wen-show en Ting-gwo klampten zich vast aan de overblijfselen van de brug en dobberden in het kolkende water als kurken aan een touwtje.

„Trek ons naar de kant, Ching-kai!” Hij kon de stem van zijn broer nauwelijks horen. Ching-kai keek als betoverd toe. Het water kolkte om de jongens heen. Hij besefte dat ze binnen niet al te lange tijd meegesleurd zouden worden. Hij slikte een prop weg en deed een stap voren, en nog één, en nog één.

„Pas op, Ching-kai!” riep Wen-show, „de rivier heeft de oever ondergraven!”

Ching-kai voelde de grond onder zijn voeten werken. Hij was zo bang dat zijn knieën trilden als gelatinepuddinkjes, maar hij ging plat op de grond liggen en kroop centimeter voor centimeter naar de palen van de brug. Eindelijk had hij de brugtouwen te pakken. Hij trok uit alle macht. Het stuk wrakhout waar de jongens zich wanhopig aan vastklampten kwam langzaam dichterbij de oever. Juist toen Ching-kai het idee kreeg dat zijn armen uit de kom werden getrokken, verminderde de spanning op het touw en kropen Wen-show en Ting-gwo de oever op naar hem toe. Ching-kai hielp de bibberende jongens overeind. Niemand zei iets, totdat ze thuis waren. Toen keek Wen-show Ching-kai aan. „Als we jou niet hadden gehad, broertje, dan zouden we verdronken zijn.” „Ai Yo (Nou)!” zuchtte Ting-gwo dankbaar. „Ik heb me wel vergist, toen ik je schrikachtig en bang noemde, Ching-kai. Je bent zo dapper als een leeuw!” Ching-kai glimlachte, maar het ging niet van harte.

„Nee, Ting-gwo, ik ben nog steeds een konijn. Ik moest mezelf dwingen naar de rivier te gaan. Ik was doodsbang. Veel banger dan ik ooit geweest ben.”

Wen-show begon te lachen. „Wij waren ook bang, broertje. Ik heb er nooit bij stil gestaan, maar dapper zijn wil niet zeggen dat je helemaal niet bang meer bent. Dapper zijn wil zeggen je angst onder ogen zien en overwinnen!”

„Zo is het,” zei Ting-gwo, „dat bewijst dat je dapper bent, Ching-kai.”

Ching-kai glimlachte. „Ik zal proberen er aan te denken, als de brug weer heel is.”

Toen rende hij naar de deur en duwde hem open. „Kijk!” riep hij. „De zon schijnt. De storm is voorbij.”

Heel lang geleden was er in een land hier heel ver vandaan een koning die erg ongelukkig was. Hij had een groot land en veel dienaren. Hij was erg rijk, had prachtige kleren en snelle rijtuigen. En toch was hij niet gelukkig. Op een dag zei de koning: „Misschien word ik gelukkiger als we een ander kleur fluwelen gordijnen in de troonzaal hangen. Pauwblauw is wellicht mooier.”

En alle dienaren van het koninklijk paleis gingen aan de slag om de nieuwe gordijnen te maken en op te hangen. Toen ze daarmee klaar waren ging de koning op zijn troon zitten en bewonderde de mooie plooiën van de zachte, blauwfluwelen gordijnen. Hij vond ze prachtig. Maar toch was de koning niet gelukkig.

„Misschien word ik gelukkig als ik een rand van wit konijnenvoet op mijn koninklijke mantel heb”, dacht de koning. En dus gingen de pelsjagers van de koning er snel op uit en vingen genoeg konijnen om de koninklijke mantel van een bontrand te kunnen voorzien. Toen ging de koning op zijn troon zitten, gekleed in de koninklijke mantel met de bontrand en alle mensen vonden hem de mantel mooi staan. Maar de koning was nog altijd niet gelukkig. Toen zei de koning: „Misschien word ik gelukkig als ik zes in plaats van vier paarden voor mijn koets heb.”

De dienaren die op het veld werkten, brachten nog een paar mooie witte paarden voor de gouden koets van de koning, en de koning reed door de straten in zijn rijtuig dat nu door zes paarden getrokken werd. Maar hoewel de mensen naar hem lachten en wuifden was de koning nog steeds niet gelukkig.

Op zekere dag zei een zeer wijs man: „O, koning. Er zijn in uw koninkrijk

Ben jij gelukkig?

DOOR MABEL JONES GABBOTT

veel mensen, die niet half zo veel hebben als u en toch gelukkig zijn. Misschien als u het hemd van één van die mensen aantrok, dat u ook gelukkig zou worden." De koning dacht over dit voorstel na en vond het een idee dat de moeite van het proberen waard was. En dus trok hij wat oude kleren aan en maakte een voetreis door zijn koninkrijk; op zoek naar iemand die echt gelukkig was.

De eerste man die hij tegenkwam zat in een bootje op een prachtig blauw meer te vissen. De koning wenkte hem en de man roeide naar de oever. „Bent u gelukkig?” vroeg de koning.

„Natuurlijk”, zei de man.

„Weet u zeker dat u echt gelukkig bent?” vroeg de koning weer.

„Ach”, zei de man, „als ik een grotere boot had kon ik verder het meer op en grotere vissen vangen. Dan zou ik wellicht nog gelukkiger zijn.”

„Wat jammer”, zei de koning en ging verder.

De volgende man die hij tegenkwam, was met een grote bijl in het bos hout aan het hakken.

„Bent u gelukkig?” vroeg de koning.

„Natuurlijk”, zei de man.

„Weet u heel zeker dat u echt gelukkig bent?” vroeg de koning.

„Ach”, zei de houthakker, „als ik een zaag had waarmee alles vanzelf en nog vlugger ging, dan zou ik gelukkiger zijn.”

„Wat jammer”, zei de koning en ging verder.

De volgende man die hij op zijn pad tegenkwam was een akker aan het ploegen met een handploeg en één enkele goudkleurige os. De zon scheen, de boer floot een deuntje, de vogels streken neer in de voren die de boer net geploegd had en een zacht briesje speelde met het gras op de dijk.

„Bent u gelukkig?” riep de koning hem toe.

„Ja”, zei de boer en fluitend ging hij verder.

„Bent u echt gelukkig?” vroeg de koning weer. „Zou u niet graag een mooi span paarden hebben om uw ploeg te trekken?”

„Welnee”, zei de boer, „ik houd van het langzame tempo van mijn trouwe vriend en van de frisse lucht. Ik zie graag hoe de voren in de rijke aarde komen en ik vind het fijn om samen met de vogels te fluiten.”

„Aha”, zei de koning bij zichzelf, „hier hebben we iemand die echt gelukkig is. De koning liep naar de boer en vroeg: „Waar is uw hemd? Ik zou het graag lenen.”

„O”, zei de gelukkige boer, „ik heb geen hemd; ik heb er geen nodig. De zon is warm, de omgeploegde aarde is zacht aan mijn voeten, het briesje houdt de lucht geurig, de vogels zingen met mij terwijl ik loop te ploegen. Ik ben volmaakt gelukkig.” En hij vervolgde zijn weg.

„Wacht eens even”, riep de koning; hij trok zijn hemd uit en legde het op de grond. Hij pakte de ploeg en werkte de hele dag met de boer samen. De zon verwarmde hem, de vogels zongen voor hem en de boer vertelde hem over alle goede en mooie dingen der aarde. En de koning was heel gelukkig.

Op het pad blijven

Van vriend tot vriend

DOOR MARVIN J. ASHTON
Lid van de Raad van Twaalf

Ik had eens een vriend die in de bergen op leeuwen jagde. Hij vond het heerlijk zijn lievelingspaard op te zadelen, de zaddeltassen te vullen en ervoor te zorgen dat zijn geweer schoon en gebruiksklaar was.

Toen ik op een dag bij hem langs ging, zag ik dat er een volwassen jachthond aan een van de schuren vastgebonden stond.

„Wat een prachtexemplaar!” zei ik.

„Hij moet weg,” antwoordde mijn vriend. „Hij is me te lastig.”

„Waarom? Wat is er mee aan de hand?” vroeg ik verbaasd. Mijn op-leeuwen-jagende vriend legde uit dat de hond van jongs af aan gewend was geweest het spoor van leeuwen te volgen. „Hij weet wat ik van hem verwacht,” ging de man verder, „maar de laatste keer dat we drie dagen lang aan het jagen waren, ging hij eerst achter een hert aan, toen achter een prairiewolf en ten slotte achter een paar konijnen. Hij is toen bijna een hele dag weggebleven. Als ik iets aan hem wil hebben, dan moet hij het spoor van de leeuw blijven volgen. Dat weet hij. Wij handelen nu eenmaal in

bergleeuwen en deze hond staat ons hierbij in de weg. Hij is nu voor een zacht prijsje te koop."

Ik had medelijden met die mooie, gezonde, maar toch ongehoorzame hond. Hij kon niet op het pad blijven waardoor hij verzekerd was van een plaats bij zijn meester.

Als ik terugdenk aan de tijd dat ik een kleine jongen was, dan weet ik weer hoe moeilijk het soms voor mij was om te doen wat mijn ouders van mij vroegen. Honkbal en basketbal waren veel leuker dan oefenen op de saxofoon en er waren tijden dat ik niet inzag waarom ik iedere vergadering van de kerk moest bijwonen. Ik ben erg dankbaar dat mijn ouders mij hielpen op het pad van de Meester te blijven tot ik volwassen genoeg was om zelf voor het goede te kiezen. Onze hemelse Vader heeft ons uitgelegd hoe belangrijk het is gehoorzaam te zijn. „En Mijn volk moet noodzakelijkerwijze worden gekastijd, totdat zij gehoorzaamheid leren, indien nodig door de dingen, die zij lijden.” (LV 105:6.)

Onze vaders en moeders, onze leraren en onze vrienden geven ons vaak een standje. Of misschien moeten we iets

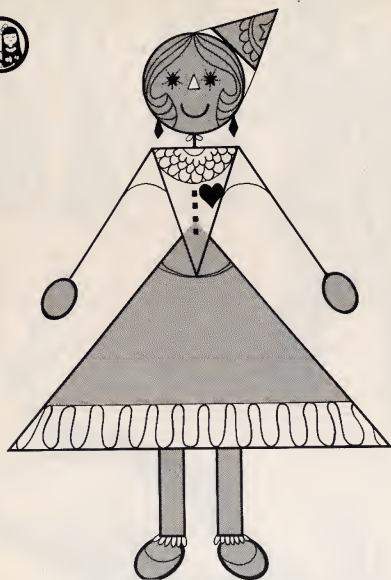
doen dat we eigenlijk liever niet doen (lijden) om de volwassenen en gehoorzame burgers te kunnen worden die God graag ziet.

Overal om ons heen in de natuur zien wij hoe belangrijk het is het goede te doen. Als de eekhoortjes in de zomer geen voedselvoorraad aanlegden, zouden zij in de winter van de honger omkomen. Als de vogels geen nest bouwden voor ze eieren legden, dan zouden de jonge vogels doodgaan.

Als kinderen van een hemelse Vader die ons liefheeft, weten wij dat wij, als wij zijn geboden naleven, de beloning zullen ontvangen die Hij voor ons in gedachten heeft. Als we onze ouders gehoorzamen, zullen wij gezegend worden met het vermogen de juiste beslissingen te kunnen nemen. Op een dag worden wij dan ook goede, liefhebbende ouders, die hun kinderen het goede onderwijzen. Ik ben erg dankbaar dat degenen die mij zo dierbaar zijn, mijn goede leraren en mijn vrienden mij niet hebben laten afwalen van het pad der waarheid en gerechtigheid, het pad der gehoorzaamheid.

Verbind de stippen met elkaar en er komt een dier te voorschijn dat van bessen en honing houdt.

Voor de grap

Fietje Figuur

DOOR GRAHAM TETHER

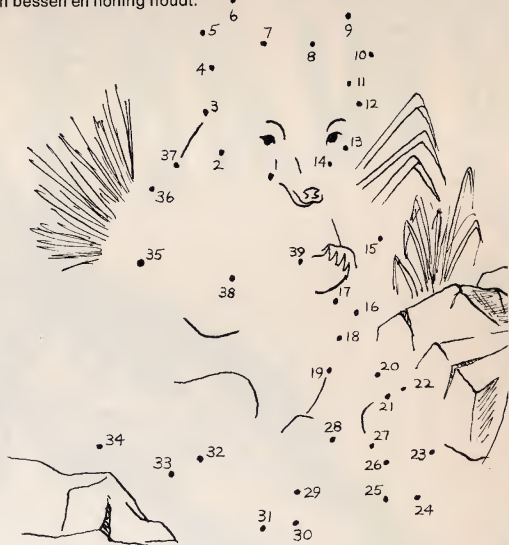
Dit is Fietje Figuur. Haar lichaam bestaat uit verschillende figuren. Kijk maar eens naar haar hoofd. We noemen dit figuur een *cirkel* ● .

Soms is de maan net zo rond als haar hoofd. Dat noemen we dan *volle maan*. Soms ziet de maan er net zo uit als haar mond ☺ . Dat noemen we dan *halve maan*.

Fietje lacht, omdat ze op een feestje is waar ze het erg naar haar zin heeft. Haar feestmuts is een *driehoek* ▲ . Haar neus is ook een driehoek. Weten jullie wat voor vorm haar ogen hebben? *Het zijn sterren* ★ ★ .

Fietjes vriendinnetjes zijn ook allemaal op het feestje. Daarom doet haar *hart* ♥ boem- boem- boem. Kun je haar *hart* vinden? Fietjes nek en armen zijn *rechte lijnen* — . Kijk nu eens naar haar benen. Dat zijn *rechthoeken* ▭ . Haar handen en voeten hebben allemaal dezelfde vorm. Het zijn *ovalen* ○ ○ .

Fietje draagt haar moeders oorbellen. Ze hebben de vorm van een *ruit* ◆ . De knopjes op haar bloes zijn *vierkant* ■ .

Kleur ieder vakje waarin een stip staat

De zustershulpvereniging en de welzijnszorg

De zusters kunnen zich bepaalde beginselen en technieken van gezinsparaatheid eigen maken, door actief te zijn in de zustershulpvereniging.

Bijeenkomst met als thema de welzijnszorg, gehouden tijdens de 145e algemene conferentie op 4 oktober 1974.

Geliefde broeders en zusters. Met veel waardering heb ik geluisterd naar het welzijnszorgprogramma zoals dat zojuist door de Presiderende Bisschop voor het gehele aardse gezin van de Heer is uiteengezet. Wij zien in hoe belangrijk het gezin als hoeksteen van de maatschappij is. Binnen het gezin zien wij de vader, de priesterschapsdrager, het hoofd van het gezin die het gezin leidt en presideert. Hij stelt een blauwdruk op voor de activiteiten die door het gezin moeten worden ondernomen, een ontwerp dat samen met de andere leden van het gezin verder wordt ontwikkeld om het gehele gezin tot zegen te zijn.

Ik ben blij dat ik op deze vergadering de vrouwelijke helft van het kerkelijk gezin mag verterenwoordigen. Ik bevestig opnieuw en vol enthousiasme hoe wijs het plan van de priesterschap is, en verzeker u van de onafgebroken steun en inzet van de vrouwen van de kerk bij het uitvoeren van het grootste welzijnsprogramma.

De zustershulpvereniging speelt een zeer belangrijke rol in de welzijnszorg. In opdracht van de Heer door zijn profeten heeft de ZHV de taak gekregen te helpen bij het plannen en ten uitvoer brengen van het welzijnszorgprogramma. Om aan deze verantwoorde-

lijkheid tegemoet te komen, werkt de ZHV op alle niveaus samen met de priesterschap. Het algemeen presidium van de ZHV werkt samen met de Presiderende Bisschop. Een daartoe geroepen ZHV-presidente op ringniveau werkt samen met de interregionale en regionale priesterschapsdragers die het welzijnsprogramma leiden. Het ZHV-presidium van de ring werkt samen met het ringpresidium, en het ZHV-presidium van de wijk werkt samen met de bisschop.

Op een ZHV-conferentie, gehouden in 1946, vertelde Harold B. Lee, toenertijd lid van de Raad der Twaalven, hoe er in de beginjaren van de welzijnszorg onder de mensen die hulp nodig hadden een onderzoek werd ingesteld. Bij de meeste gezinnen bleek dat de vaders *niet* tot de vakbekwame werklieden gerekend konden worden en dat hun vrouwen over het algemeen *niet* over de huishoudelijke bedrevenheden beschikten, waardoor zij gebruik zouden hebben weten te maken van de hulpmiddelen die een gezin ten dienste staan. Slechts weinigen hadden zich de vaardigheden eigen gemaakt waardoor ze onafhankelijk hadden kunnen zijn. (Zie *Relief Society Magazine*, december 1947 bladzijde 809-17.)

DOOR BARBARA B. SMITH
Algemeen presidente van de
zustershulpvereniging

Wanneer wij willen slagen in het welzijnsprogramma dat de gezinsparaatheid voorstaat, moeten vrouwen eigenschappen ontwikkelen zoals ijver, zuinigheid en een verstandig beleid kunnen voeren — eigenschappen die, wanneer ze in praktijk worden gebracht, de persoon zelf en het gezin het veilige gevoel geven noodsituaties aan te kunnen. Om aan de paraatheid, waartoe ieder gezin in de kerk wordt opgeroepen, te kunnen voldoen, is de ZHV haar activiteiten om de zusters van de kerk te helpen op de volgende manieren aan het uitbreiden:

Door middel van het opleidingsprogramma zullen er bestaande en nieuwe cursussen worden onderwezen over onderwerpen die verband houden met de welzijnszorg. In deze lessen wordt onder meer aandacht besteed aan het beheren van geld, het besturen van het huishouden, het maken van een tijdsindeling en het thuis verzorgen van zieken. Door de vrouwen te helpen kennis te vergaren en zich bepaalde vaardigheden eigen te maken, kan men veel problemen voorkomen of overwinnen.

Wij zullen een instructieprogramma opstellen voor de ZHV-presidia op ring- en wijkniveau waarin wordt onderwezen hoe ZHV-ambtenaresen

met meer succes aan hun taak, zoals die in het **Handboek welzijnszorg** wordt omschreven, gehoor te kunnen geven. Wij zullen de huisbezoeksters speciale instructie geven, zodat ze gevoeliger worden voor de noden van de mensen die zij bezoeken en meer gespist zijn op situaties die via de ZHV-presidente aan de bisschop moeten worden gemeld, zodat er vanuit de welzijnszorg hulp kan worden geboden.

Wij zullen op de regionale vergaderingen van de ZHV enige tijd besteden aan de welzijnszorg.

Wij zullen de leden van de ZHV aansporen deel te nemen aan welzijnsprojecten en activiteiten.

Een voorval dat mij onlangs ter ore kwam illustreert hoe de ZHV en de priesterschap binnen het kerkgezin samenwerken voor het welzijn van de zonen en dochteren Gods hier op aarde.

Op een koude winterdag belden twee huisbezoeksters aan bij een gezin dat pas in de wijk was komen wonen. Er werd niet meteen opengedaan, maar daar zij het gevoel kregen het niet te vlug op te moeten geven, belden de huisbezoeksters voor de tweede en zelfs voor de derde maal aan.

Ten slotte werd de deur een kiertje opengedaan en kregen de zusters een vrouw en een kind te zien, beide dik

ingepakt in jassen en pyjama's. De huisbezoeksters werden node uitgenodigd binnen te komen in het steenkoude huis. In antwoord op hun tactvolle vragen vertelde de vrouw onder tranen in welke situatie het gezin verkeerde. Haar echtgenoot, die nog studeerde, lag ernstig ziek in het ziekenhuis. Al het geld dat zij jarenlang bijeengespaard hadden om hem verder te laten studeren, moest nu worden gebruikt voor de rekeningen van de dokter en het ziekenhuis.

Toen de brandstof op was, waren de jonge vrouw en het kind in bed gebleven om zich warm te houden en nu probeerde de moeder met één liter melk en een half brood toe te komen voor de rest van de maand.

Toen de huisbezoeksters aanboden haar te helpen, zei deze zuster: „Mijn man is trots. Hij zou niet willen dat wij aalmoezen aannamen.”

De huisbezoeksters legden uit dat het welzijnsprogramma van de Heer degene die hulp ontvangt niet berooft van zijn trots of onafhankelijkheid, maar er eerder aan bijdraagt. Met zachte hand wisten de huisbezoeksters de jonge vrouw ten slotte ertoe over te halen toestemming te geven voor het inschakelen van de ZHV-presidente. en de bisschop ter plaatse en het duurde niet lang of er werd brandstof gebracht, de kachel werd weer aan-

gestoken, er werd gezorgd voor warm eten en er werd een boodschappenlijst opgesteld. Vervolgens bracht de bisschop een bezoek aan de echtgenoot in het ziekenhuis en gaf de zieke man de verzekering dat er goed voor zijn gezin gezorgd werd. Daarna werd de jongeman gezalfd en ontving de verzekering dat hij zijn gezondheid terug zou krijgen. Vanaf dat moment ging hij inderdaad vooruit. De ZHV-raadgeefster belast met de opleiding deed de vrouw een aantal suggesties aan de hand voor een beter gebruik van de middelen die het gezin ter beschikking stond en vertelde haar hoe zij kon werken voor de dingen die het gezin via de welzijnszorg had ontvangen.

Als vrouwen in de kerk is ons verteld de armen en behoeftigen de helpende hand te reiken en onze gezinstoestand zoveel mogelijk te verbeteren. Immers, door een dergelijke houding maken zowel degene die geholpen wordt als degene die helpt een geestelijke groei door. De zustershulpvereniging als organisatie kan veel doen om de paraatheid van de wijk en het gezin te verhogen. Sta ons alstublieft toe met u samen te mogen werken.

Ik getuig tot u dat wij met vreugde gebruik zullen maken van de gelegenheid met hart en ziel te mogen dienen. In de naam van Jezus Christus. Amen.

Ziet, dit is de voorbereiding, waarmede Ik u voorbereid, en de grondslag, en het voorbeeld, dat Ik u geef, waardoor gij de geboden moogt volbrengen, die u zijn gegeven:

Opdat door Mijn voorzienigheid de kerk onafhankelijk moge staan boven alle andere schepselen beneden de celestiale wereld, ondanks de moeilijkheden, die over u zullen komen. (LV 78:13, 14)

Wie was dat?

DOOR JOHN A. TVEDTNESS

Onderstaande zinnen beschrijven één of meerdere personen uit zowel de Bijbel als het Boek van Mormon. Probeer bij elke zin twee namen in te vullen, één naam uit de schriftuur van het oostelijk, en één naam uit de schriftuur van het westelijk halfrond. Als u aan het eind over meer correcte namen uit de Bijbel dan het Boek van Mormon beschikt heeft u wellicht de zwakke en sterke punten in de kennis van de schriften ontdekt. Als u iedere keer beide antwoorden goed heeft, vergeet dan de Leer en Verbonden en de Parel van Grote Waarde niet!

- ontving een openbaring toen hij op reis was om leden van de kerk te vervolgen.
- werd als jongen aanvoerder van een leger.
- bouwde een boot en voer daarmee naar een ander continent om aan de vernietiging van huis en haard te ontsnappen.
- ging van huis om het beloofde land te zoeken.
- zegende voor zijn dood zijn zonen en vertelde hun wat er met hen en hun nakomelingen zou gebeuren.
- schreef een brief over geloof, hoop en liefde.
- voorzag de vernietiging van Jeruzalem door de Babyloniërs (Chaldeeën).
- reisde van stad tot stad, predikte het evangelie en organiseerde de kerk.
- was een koning die prinses als zending uitzond.
- bad tot God in een tuín.
- versloeg zijn vijand in een tweegevecht en hiew hem zijn hoofd af.
- werd op bevel van de koning in het vuur geworpen.
- was een man, die niet van koninklijke bloede, het koningschap aangeboden kreeg en weigerde.
- keerde terug naar het land zijner vaders en leidde zijn volk uit de slavernij.
- ging met zijn gehele leger ten onder.

- BOEK VAN MORMON**
- BIBBEL**
- Oplossingen**
1. Saul (Paulus) (Handelingen 9:1-6)
 2. David (Mormon 2:1-2)
 3. Mozes, Nefti (Lehi, Nephi 17:18; 1:18)
 4. Abraham (Genesis 7-8)
 5. Jakob (Israël) (Genesis 12:1-5)
 6. Paulus (2 Nephi 1:4)
 7. Jesaja/Jeremia (1 Corinthiërs 13)
 8. Paulus (Jeremia 21:3-10)
 9. Paulus (Handelingen 13:46)
 10. Jezus Christus (Matus 23:36)
 11. Johannes 18:1-2)
 12. Sadrak, Mesak en Abdenago (Daniël 3:3-30)
 13. Gideon (Jerubbabael) (Richteren 6:22-23)
 14. Mozes (Exodus 3:14)
 15. Farao (Exodus 14:23-28)
- Alma de Jonge en de zonen van Mosiah (Mosiah 28:5-19)

Mormon (Mormon 2:1-2)

Lehi, Nephi (Lehi 17:18; 1:18)

Lehi (2 Nephi 2:4; 18:8)

Lehi (2 Nephi 1:4)

Mormon (Mormon 7)

Lehi en „vele anderen“ (1 Nephi 1:4; 1:9)

Alma de Jonge (Alma 5-16; 29-35)

Mosiah (Mosiah 28:1-9)

Nefti (Helaman 7:10-11)

David (1 Samuël 17:40-57)

Sadrak, Mesak en Abdenago (Daniël 3:3-30)

Gideon (Richteren 6:22-23)

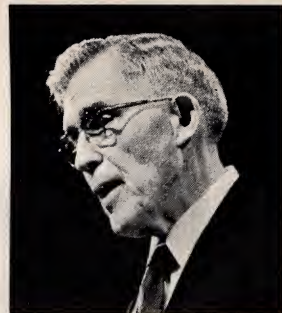
Exodus 3:14)

Farao (Exodus 14:23-28)

Eliher 14-15)

De rijke historie van de zeventigers

DOOR S. DILWORTH YOUNG
Van de Eerste Raad van Zeventig

Op vrijdag 4 oktober 1975 opende president Spencer W. Kimball in de grote tabernakel te Salt Lake City de 145e oktoberconferentie van de kerk.

Zijn woorden, die direct naar vele werelddelen werden uitgezonden en 's avonds om twaalf uur werden herhaald, hielden een belangrijke aankondiging in: „Vandaag maken wij u de benoeming bekend van vier nieuwe algemene autoriteiten, die ons zullen helpen het werk des Heren voort te zetten, en in het bijzonder op het gebied van het zendingswerk.

„Broeder Gene R. Cook . . . zal tot de Eerste Raad van Zeventig toetreden. Het Eerste Quorum van Zeventigers zal geleidelijk worden uitgebreid totdat het uit zeventig leden bestaat, met een presidium dat zeven leden telt.

„Drie broeders treden vandaag toe tot

het Eerste Quorum van Zeventigers, namelijk Charles A. Didier, . . . William Rawsel Bradford, . . . en George Patrick Lee . . .” Het quorum zal worden uitgebreid tot zeventig leden. De drie nieuwe leden zijn zeventigers uit verschillende werelddelen en worden met deze benoeming algemene autoriteiten van de kerk.

Er zijn 140 jaar verstreken sinds het Eerste Quorum van Zeventigers voor het eerst werd georganiseerd. Het was een aangrijpend moment.

Op 7 februari 1835 was Joseph Smith na afloop van een kerkdienst naar huis gegaan in gezelschap van Joseph en Brigham Young, die hij gevraagd had voor hem te zingen. De beide broeders Young hadden een bijzonder goede stem en hun duetten te horen was voor de profeet een waar genoegen.

Het was op die wandeling naar zijn huis dat de profeet Brigham Young de opdracht gaf een bijeenkomst te organiseren voor de volgende zondag, 14 februari, en zijn voornemen bekendmaakte de Raad van Twaalven te organiseren. Vervolgens wendde hij zich tot Joseph Young en zei: „En u wordt president van de zeventig.”

Voor het eerst sinds de Heer de „andere zeventig” had uitgezonden werd uitgelegd wat dat woord „zeventig” betekende.

De profeet legde vervolgens uit dat de Twaalf en de Zeventig moesten worden gekozen uit de trouwe leden van Zionskamp. Deze mannen hadden een voor de Heer aanvaardbaar offer gebracht. Zij hadden steeds wanneer het nodig was hun leven ingezet voor de verlossing van het land Zion.

Tijdens de vergaderingen in dat voorjaar werd het Quorum van Zeventigers georganiseerd. Aanvankelijk was er enige verwarring over de opbouw van het quorum en over het gezag van de priesterschap waaronder het georganiseerd werd. Men moet niet vergeten dat deze mannen bekeerlingen waren. Er heerste veel onenigheid over het priesterlijk gezag tussen de hogepriesters en de zeventigers die waren geroepen tot presidenten van het quorum. Bij één zo'n geschil onthief de profeet zes leden van het presidium van het Quorum van Zeventigers en stuurde hun terug naar hun hogepriestersquorum.

Charles A. Didier

William Rawsel Bradford

George Patrick Lee

rum. Joseph Young bleef lid van de raad en werd de eerste president. De volgende zes broeders werden geroepen om samen met hem te dienen: John Gould, James Foster, Daniël S. Miles, Josiah Butterfield, Salmon Gee en John Gaylord.

Joseph Smith organiseerde in zijn tijd drieëneenhalf zeventigersquorum. Het tweede, derde en vierde quorum kende geen president; de presidenten van het Eerste Quorum presideerden tevens over de andere quorums.

In 1845, na de dood van de profeet Joseph Smith, reorganiseerde de Raad der Twaalven de Zeventig. Er werden tien quorums geïnstalleerd uit de ouderlingen onder de vijftigertig jaar. De presidenten werden gekozen uit de drieënzestig leden van het Eerste Quorum.

En zo presideerden de eerste zeven presidenten over het Eerste Quorum en over alle andere zeventigers. De drieënzestig leden van het Eerste Quorum werden verdeeld in negen quorums. Er werd afgesproken dat als er behoefte bestond aan een vergadering van het Eerste Quorum, deze negen groepen presidenten zouden samenkomen als het Eerste Quorum.

Toen trokken de heiligen naar het westen en werden de leden van deze tien quorums her en der verspreid over de verschillende nederzettingen in het nieuwgewonnen land. Het werd een onmogelijke zaak een meerderheid van een quorum bij elkaar te krijgen voor een vergadering. Men kon ook niet van het ene quorum naar het andere worden overgeplaatst.

In 1883 reorganiseerde president John Taylor alle quorums. Hij wees iedere ring een quorum toe en alle zeventigers waren lid van het quorum in de ring waarin zij woonden.

Vervolgens stelde hij dat, als het nodig mocht blijken het Eerste Quorum bijeen te roepen dit zou bestaan uit de senior-presidenten van de eerste drieënzestig quorums. Deze regeling is echter nog door president Taylor, nog door zijn opvolgers ooit ten uitvoer gebracht. Er bestond in de loop der jaren geen duidelijke behoefte aan een Eerste Quorum. De openbaring die aanleiding gaf tot oprichting ervan in 1835 luidde:

„De Zeventigers zijn eveneens geroepen het evangelie te prediken, en om bijzondere getuigen te zijn voor de niet-joden en voor de ganse wereld; aldus verschillen zij van andere ambtenaren in de kerk in de plichten hunner roeping.

„En zij vormen een raad, in gezag gelijkwaardig aan die der zoëven genoemde Twaalf bijzondere getuigen of Apostelen.” (LV 107:25, 26.)

De kerk was in die tijd nog zo klein dat de Twaalven geen assistentie nodig hadden. Een man kon op zending geroepen worden zonder tot een quorum te behoren. Er werd voornamelijk geconcentreerd op het organiseren van zendingsvelden en het maken van keerlingen.

Jarenlang werd er niets aan de organisatie van het Eerste Quorum gedaan omdat er bij de Twaalven kennelijk geen onmiddellijke behoefte aan assistentie bestond. Zelfs in de jaren dertig van deze eeuw was het nog de gewoonte twee algemene autoriteiten naar een kwartaalringconferentie te sturen. De leden van het Eerste Presidium of het Quorum der Twaalven presideerden tevens de verschillende hulporganisaties.

In de afgelopen dertig jaar is de kerk echter fenomaal gegroeid. Naarmate het aantal leden in ringen en zendingsgebieden toenam ontstond er een grotere behoefte aan meer algemene autoriteiten. Er werden assistenten voor de Twaalven geroepen die mede belast werden met het toezicht over de ringen en de snel uitbreidende zendingsvelden. Het behoorde toe hun taak te bepalen welke hulp er van het Eerste Presidium en de Raad der Twaalven nodig was.

Het is duidelijk dat het moment aangebroken is dat wij ons uiterste best moeten doen om het werk uit te breiden. In het voorjaar van 1975 nam het aantal zendingsgebieden met dertig toe. Het aantal geroepen zendingen steeg enorm. Op dit moment zijn er 133 zendingsgebieden en over de 21.000 zendingen, de duizenden ringzendingen niet meegerekend. Voor de nabije toekomst wordt verwacht dat het aantal zendingsgebieden en zendelingen nog beduidend zal toenemen.

President Spencer W. Kimball heeft ons de weg gewezen. We moeten „grotere passen” nemen en ons nog meer inzetten. De wereld moet gewaarschuwd worden en zij die ervoor open staan, moeten de boodschap horen.

De jonge mannen worden geleerd dat het een onderdeel van hun dienstbaarheid aan de Heer is een rein leven te leiden en op zending te gaan. Het gaat er niet om te kiezen welk van de twee de meeste voordelen biedt: op zending gaan of studeren. Het is zaak eerst op zending te gaan en daarna te studeren.

Iedere president heeft in zijn specifieke verantwoordelijkheden overwogen en die veranderingen in de kerkorganisatie aangebracht die nodig waren om die dingen waarvoor hij werd geïnspireerd te verwezenlijken. Dit is volkomen in overeenstemming met de eigentijdse openbaring.

Eigentijdse openbaringen zijn, kortweg gezegd, openbaringen die de levende profeet in deze tijd ontvangt. Hij is niet gebonden aan een organisatie die in 1830, 1840, 1870 of 1950 voor de kerk geschikt was.

Als hij niet het vermogen had tegemoet te komen aan de veranderingen in de wereld en de kerk, zouden we in ons handelen even beperkt worden als de oude Israëlieten die dachten dat ze niet van de wetten die Mozes hun gegeven had mochten afwijken. Dientengevolge leefden zij duizend jaar later in sociale omstandigheden die niet waren aangepast aan hun tijd.

Het Eerste Presidium en de Raad van Twaalven hebben het Eerste Quorum van Zeventigers georganiseerd om tegemoet te komen aan de behoeften van deze tijd, en wel in overeenstemming met de openbaringen die gelden voor de zeventig.

Het quorum zal naar behoefte worden uitgebreid tot het geopenbaarde totaal van zeventig broeders is bereikt. En vervolgens, als het nodig is, en de profeet hiertoe besluit, zal er een tweede en een derde quorum worden georganiseerd, totdat er genoeg quorums zijn om het bijzondere werk dat van hen verlangd wordt te verrichten. Immers de kerk zal de profetie in vervulling doen gaan en het koninkrijk Gods zal de gehele aarde omvatten.

U bent als een moeder

DOOR ARDETH G. KAPP

„De ringpresident heeft me naar u verwezen. Hij zei dat u mijn probleem wel zou begrijpen, omdat u zelf ook geen kinderen hebt.” Er klonk wrevél uit haar stem terwijl zij daar aan mijn voordeur stond. Hoewel we op dat moment nog vreemden voor elkaar waren, herkende ik die wrevél die haar zieleangst moest camoufleren. In de volgende uren onthulde zij mij haar diepste gedachten. Ze huilde terwijl ze mij vertelde hoe de zegening van het ouderschap haar ontzegt was.

Toen ze kwam was ze een vreemde voor me, maar door het ter berde brengen van deze intieme problemen, werden wij als zusters voor elkaar. Ik was er dankbaar voor dat mijn ringpresident geïnspireerd was om deze gevoelige, jonge vrouw naar mij te sturen. Bij het weggaan draaide zij zich nog eens om en keek mij aan. Het bleef heel even stil. Toen zei ze, met dankbaarheid in haar stem: „De ringpresident had gelijk. U begrijpt het. Dank u wel.”

Ik was blij dat ik de last van een ander had kunnen verlichten, want ik wist wat zij doormaakte. Terwijl ik haar nakeek en om de hoek zag verdwijnen, dacht ik aan hetgeen ik

broeder Neal A. Maxwell, assistent van de Raad der Twaalfen, eens had horen zeggen:

„Iedere keer dat we er in slagen deze smalle rivier veilig te bevaren zijn er andere schepen die de koers dreigen te verliezen of zelfs hebben verloren, maar die, dankzij ons licht, toch de haven kunnen bereiken.” (Toespraak gehouden op een haardvuuravond aan de Brigham Young University.)

Dit begrip, dit licht, heb ik niet altijd gehad. Er waren zelfs tijden dat ik door nevels van duisternis werd omsloten.¹⁾

Toch vormen deze nevels een noodzakelijk onderdeel van ons leven. „Er zijn momenten van onzekerheid, moeilijkheden, verleidingen, twijfel. En toch zijn dit de bestanddelen die het sterfelijk bestaan zo'n grote betekenis geven. Want alleen onder dergelijke omstandigheden is het voor de mens mogelijk voldoende te streven, voldoende te vorsen, en voldoende te verlangen om werkelijk gestelijk te groeien.” (Bruce C. Hafen, professor in de rechten aan de Brigham Young University.) We kunnen inderdaad groeien, maar er zijn in de afgelopen jaren momenten geweest dat ik er ten zeerste aan twijfelde.

Eén zo'n moment was op een zondagmorgen enkele jaren geleden. Het was altijd prettig om de zondagsschool bij te wonen; behalve op moederdag. Omdat ik zelf geen moeder was voelde ik mij die dag terneergeslagen. Maar dat jaar had ik mij voorgenomen dat het anders zou zijn.

Tijdens de vergadering werden alle moeders verzocht te gaan staan en kregen bij wijze van attentie een plantje. Het orgel speelde zacht terwijl de meisjes de plantjes – begonia's – in iedere rij doorgaven aan de staande moeders. Maar terwijl de moeders hun plantjes in ontvangst namen en de meisjes mijn bank naderden, kwamen de oude, bekende gevoelens weer opporrelen. Was ik maar niet naar de zondagsschool gegaan; tenminste, vandaag.

De plantjes werden doorgegeven, totdat alle moeders zaten. Toen werd er, zoals elk jaar, nog een plantje doorgegeven. Weer hoorde ik iemand zachtjes zeggen: „Toe, pak het maar aan. U heeft het verdiend.” Iemand duwde me het plantje in de dichtgeklemden handen en fluisterde: „U bent als een moeder.”

De vergadering was afgelopen. Ik probeerde snel het kerkgebouw via de achterdeur te verlaten, maar mijn weg leek versperd met mensen en voorwerpen die ik door de waas voor mijn ogen niet snel genoeg ontwaarde. De tranen maakten alles tot een schim. „Ik mag niet huilen,” zei ik tot mezelf, „ik moet het goede voorbeeld geven.” Maar de woorden „U bent als een moeder” bleven in mijn oren naklinken. Ze leken de spot met me te drijven, terwijl mijn handen zich verzetten tegen het gewicht van de kleine begonia. Dit jaar was het al niet veel anders. Ik dacht aan het gezegde: „De tijd heelt alle wonden” maar de jaren verstreken en de wonden heelden niet. Ik was vertwijfeld en mijn hart deed pijn. Er waren zoveel vragen die ik mezelf te vaak stelde: „Hadden mijn eeuwige metgezel en ik niet de opdracht gekregen kinderen voort te brengen, de aarde te vervullen en vreugde te scheppen in ons nageslacht? Zouden we geen nageslacht hebben? Geen vreugde?”

Ik liep haastig naar huis, slechts een paar straten verder. Maar ook daar vond ik de echo van de eenzaamheid. Ik probeerde de tafel te negeren die ik met veel liefde en zorg had gedekt, maar waarop voor slechts twee personen was gedekt. Weer een dag en ik zou nog beter mijn best moeten doen om de spanning te verdragen.

Enige weken later belde er een jongetje aan dat pas in de buurt was komen wonen. Toen ik opendeed, keek hij me met grote, gretige ogen aan en vroeg: „Mogen uw kinderen buiten komen spelen?”

Er kwam een gevoel van kilte over me, terwijl ik bijna fluisterend zei: „Ik heb geen kinderen.”

Hierop vroeg het kind mij: „Bent u dan geen moeder?”

„Nee,” antwoordde ik kortaf.

Het jongetje keek mij niet-begrijpend aan, en in zijn kinderlijke onschuld stelde hij mij de vraag die ik zelf nooit onder woorden had durven brengen: „Als u geen moeder bent, wat bent u dan wel?”

Toen hij weg was, schreeuwde mijn ziel het uit: „O, God, als ik geen moeder ben, wat ben ik dan wel?!” En weer was er

die vraag: „Wat had God met mij en mijn man voor? Wat verlangde de Heer van ons?”

Een aantal onzer vrienden hadden kinderen geadopteerd, zodat zij nu ook de vreugde van het ouderschap proefden. Deze kinderen waren niet *net* hun eigen kinderen, het waren hun eigen kinderen. Door de verzegelde macht van het priesterschap werden zij een eeuwig gezin.

Wij wilden ook kinderen adopteren. We vastten en baden voortdurend om te weten of dit Gods wil was. Wij hadden echter een verdoving van gedachten, zoals in dechriften staat geschreven.

„Doch zie, ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvoeren; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen dat het juist is.

„Doch indien het niet juist is, zult gij dat gevoel niet hebben, maar zult gij een verdoving van gedachten hebben . . .” (LV 9:8-9)

Maar waarom die verdoving van gedachten, als we zo hevig verlangden naar een bevestiging van de Heilige Geest? Wij besloten ons geloof te vergroten teneinde een positief antwoord te kunnen krijgen. Tenslotte ontvingen wij de volgende boodschap: „Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet. Ken Hem in al uw wegen, dan zal Hij uw paden recht maken.” (Spreuken 3:5.) Het waren bekende woorden, maar de boodschap vormde een antwoord op ons gebed. In mijn opwindning speelden allerlei gedachten mij door het hoofd. Geloof in de Here Jezus Christus – was dat niet het eerste beginsel van het evangelie? Het vertrouwen dat alles zal geschieden op het moment dat de Heer het goed acht?

Vol spanning wachtte ik de thuiskomst van mijn man af, om hem deelgenoot te maken van mijn gevoelens. Ik bleef altijd op, zelfs als het erg laat werd, omdat die momenten aan het eind van de dag zo iets apart waren geworden. Waar een trouwe echtgenoot het priesterschap van God draagt en zijn roeping eer aandoet, kan de vrouw putten uit een reservoir van eindeloze kracht. Vanavond zou ik nogmaals een zegen vragen van mijn echtgenoot, door wie God zou spreken. Met nog meer geloof zouden we weten wat God wilde.

Heber voelde dat ik wilde praten. Toen we met elkaar gesproken hadden en hij mij getroost had, gaf hij een zegen.

Geleid door inspiratie van de Heer, vonden we samen de richting die het doel van ons leven zou worden. We dachten aan de woorden van president David O. McKay: „Het edelste doel in dit leven is anderen gelukkig te maken.” In de zegen zei mijn man: „Het is niet nodig zelf kinderen te bezitten om van hen te kunnen houden. Liefhebben is niet synoniem aan bezitten, en bezitten houdt niet noodzakelijkerwijs liefhebben in. De wereld is vol mensen om lief te hebben, te leiden, onderwijzen, opbeuren en inspireren.”

Tenslotte lazen we samen de woorden van Joseph Smith door: „Als een waardig iemand in zijn leven de zegeningen ontzegd worden die anderen zo gemakkelijk ten deel vallen, en hij toch gelovig leeft en zijn uiterste best doet zich te houden aan de geboden van de Here, dan zal hem niets

1) Verwijzing naar de droom van Lehi

ontgaan. Zo iemand zal alle zegeningen ontvangen die gegeven worden. Nadat dit leven voorbij is en het overvloedige leven is gekomen, zal de Here hem de volheid schenken. De Here zal geen enkele waardige ziel over het hoofd zien, maar zal hem alles geven wat ... (*Doctrines of Salvation*, Vol. 2. pp. 176.) De laatste woorden die Heber sprak terwijl hij het boek geruisloos sloot, hoorde ik niet meer. Mijn ziel had rust gevonden.

Sindsdien heb ik mij nooit meer wanhopig gevoeld. Er was vrede in mijn hart gekomen zoals de opkomende zon met zijn warme stralen geleidelijk het hele firmament verlicht en er nergens meer donkere wolken te bespeuren zijn.

Wij wisten dat ons huwelijk eeuwig was en dat wij samen naar volmaaktheid zouden groeien. Wij legden de gelofte af in Heer en zijn tijdsbeschikking te zullen vertrouwen, in het besef dat „alles, wat Mijn Vader heeft, aan hem (zal) worden gegeven.” (LV 84:38.) Er zouden nog steeds vragen blijven, maar er zouden ook antwoorden zijn. „Wat moesten we ondertussen doen? Mijn man had mij het antwoord gegeven: „Het edelste doel in dit leven is anderen gelukkig te maken.”

Ik weet niet precies wanneer de verandering plaatsvond, maar ons huis werd het centrum van allerlei buurtactiviteiten. We hadden altijd aanloop; zowel ouders als kinderen kwamen bij ons aan, met het excuus „even een van die heerlijke koekjes te proeven.” Ze hoopten dat Heber dan thuis was. Hij had altijd een luisterend oor, of tijd om raad te geven of te spelen.

Ik werd vaak en bij zeer onverwachte gelegenheden beloofd. Toen ik eens bij de kruidenier stond, zei de jongen die mijn spullen in een zak deed, heel spontaan: „Uw man is geweldig. Ik kan fijn met hem praten.”

Een dankbare moeder schreef eens een brief aan Heber: „Heel hartelijk dank dat u met mijn zoon hebt willen praten. Uw woorden hebben een ommekeer teweeggebracht. Het is moeilijk voor hem zonder vader, maar nu heeft hij besloten op zending te gaan. Dank u voor de tijd die u aan mijn zoon hebt willen geven.”

Op een dag schoot er een jongetje langs mij heen de keuken in dat door zijn vriendje op sleeptouw was genomen. „Bradley zegt dat ik er voor iedere hand één mag pakken,” zei het jongetje, terwijl zijn reeds ingewijde vriendje met begerige ogen de koekjesrommel opentrok om beter te kunnen kiezen. Met een verholten glimlach antwoordde ik: „Bradley heeft gelijk.” Ik keek toe hoe ze zorgvuldig hun koekjes uitzochten. Toen renden de kleine rakkers de deur weer uit met hun schat in de knuistjes geklemd en terwijl ik hen nakeek voelde ik vreugde in mijn hart.

Er begon zich een klein wonder te voltrekken. „Ik geef de mensen zwakheid, opdat zij nederig mogen zijn; en Mijn genade is voldoende voor allen, die zich voor Mij vernederen; want indien zij zich voor Mij vernederen, en geloof in Mij hebben, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen doen worden.” (Ether 12:27.) Zegeningen die iemand ontzegd lijken te worden, zijn dikwijls slechts vertraagd en alleen bij zeer belangrijke zaken worden zielen aaneengesmeed, naarmate zij zich samen tot God richten. En Hij is er inderdaad:

„En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.” (Matteüs 28:20.)

De jaren gingen snel voorbij. Wij deelden mee in de vreugde de zonen en dochters van onze vrienden op zending te zien gaan en plannen te zien maken voor een tempelhuwelijk. We deelden ten slotte zelfs in die opwinding die voorbehouden is aan mensen die binnenkort grootouders zullen zijn. En wanneer ik weleens het smachtende verlangen voelde, dan sprak Heber me bemoedigend toe en troostte mij.

Door de jaren heen zijn we gezegend met grenzeloze mogelijkheden om te groeien en ons te ontwikkelen. We hebben de kans gekregen om onze medemensen, jong en oud, te dienen en vreugde te scheppen in de gave van het leven. We hebben Gods invloed in alles wat goed is kunnen zien.

In de week die volgde op een moederdag keek ik de post door en zag met vreugde dat er een brief bij was van „een van mijn meisjes”. Gewoonlijk betekende dit de aankondiging van de een of andere belangrijke gebeurtenis zoals wanneer er een baby verwacht werd. Maar de boodschap in deze brief was van geheel andere aard; het was als de verhoging van een lang vergeten gebeed:

„Ik zou u graag deelgenoot willen maken van hetgeen er vandaag, op moederdag, in mij omgaat. Ik kan me nog heel goed die moederdag herinneren, toen ik als klein meisje plantjes uitdeelde aan de moeders van de wijk. Ik hoopte dat ik daar ook eens zou staan en met de andere moeders gehuldigd zou worden. Ook deze moederdag heeft een speciale betekenis voor mij, omdat ik aan mijn lieve, broze grootmoeder van zesennegentig denk. Ik denk ook aan de opoffering en de liefde van mijn eigen moeder en aan mijn lieve schoonmoeder, die altijd luistert. Nu heb ik mijn eigen kleine dochtertje, die mij vol vertrouwen toelacht.

Maar ik herinner me niet alleen de moeders die aan mij verwant zijn, ik herinner mij ook een geweldig iemand die mijn leven veranderde en die mij haar altijd deed liefhebben en respecteren zoals dat men een moeder doet. Als u eens wist hoe vaak de gedachte aan u mij heeft geholpen meer van mijn medemensen te houden en me deed knielen, als ik de leiding van onze hemelse Vader hard nodig had.”

Ik moest zo huilen, dat ik het schrift niet meer kon lezen. Terwijl de tranen over mijn wangen stroomden, dacht ik aan het grote voorrecht dat ons ten deel was gevallen Jim, Karen, Becky, Paul, Mark, Mindy, Wanda en die vele andere zielen van onschatbare waarde die wij zo liefhadden te hebben mogen helpen. Ik bad: „Dank u, lieve God. U hebt uw nederige dienstvaagd en dienstknecht de kans gegeven instrumenten in Uw handen te worden. „Mij geschiedde naar uw woord.” (Lucas 1:38.) Ik veegde mijn tranen weg en las verder:

„Ik houd heel veel van u en bid vaak dat de geest van de Heer altijd met u mag zijn, zodat u een zegen voor anderen kunt blijven. U bent als een moeder voor mij. Veel liefs van Cathie.”

Ardeh J. Kapp, is lid van het algemeen presidium van de meisjesvereniging. Zij woont in de 29ste wijk Bountiful van de ring Bountiful Utah Central.

Vasten en bidden

DOOR SPENCER J. CONDIE

Hoe moeten wij de vlekken der zonde uit onze ziel verwijderen? De Heer heeft ons bij monde van zijn profeet Jesaja beloofd: „Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij als karmozijn, zij zullen worden als witte wol.” (Jesaja 1:18.)

Hoe bemoedigend is het de geruststelling te ontvangen van de Heer dat onze bezoedelde geest weer in een staat van reinheid kan worden teruggebracht en dat ons innerlijk Hem weer zal behagen. De Heer wil dat wij een proces van heiliging of reiniging ondergaan, zoals blijkt uit de woorden die hij in de laatste dagen heeft gesproken:

„Want Ik, de Here, kan niet met de geringste mate van toelating de zonde aanschouwen;

„Niettemin zal hij die zich bekeert en de geboden des Heren nakomt, vergiffenis ontvangen.” (LV 1:31, 32.)

De Heer verwacht van ons dat wij onze geest en ons lichaam vrij van zonden houden. Zoals onze aardse ouders, weet ook de Heer dat wij allemaal zo nu en dan in de verleiding zullen komen iets te doen waardoor onze ziel wordt bevlekt. Hij herinnert ons er echter aan dat „gij geen bovenmenselijke verzoeking (hebt) te doorstaan. En God is getrouw, die niet zal gedogen, dat gij boven vermogen verzocht wordt, want Hij zal met de verzoeking ook voor de uitkomst zorgen, zodat gij er tegen bestand zijt.” (1 Cor. 10:13.)

Wij zijn vaak bezorgd en teleurgesteld over ons ogenschijnlijk onvermogen om bepaalde verleidingen te weerstaan, ondanks de belofte dat de ver-

lokkingen van Satan nooit groter zullen zijn dan ons vermogen om ze te weerstaan. Maar, zoals de Heer aan de profeet Moroni uitlegde, is het met een wijs doel dat ons zwakheden worden gegeven: „En als de mensen tot Mij komen, zal Ik hun hun zwakheid tonen. Ik geef de mensen zwakheid, opdat zij nederig mogen zijn; en Mijn genade is voldoende voor allen, die zich voor Mij vernederen; want indien zij zich voor Mij vernederen, en geloof in Mij hebben, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen doen worden.” (Ether 12:27.)

Alma de jonge slaagde er met hulp van de Heer in zijn bevleete ziel te reinigen: „En toen ik aldus werd gefolterd en gekweld door de herinnering aan mijn vele zonden, zie, toen werd ik tevens inachtig, dat ik mijn vader tot het volk had horen profeteren aangaande de komst van een zekere Jezus Christus, een Zoon van God, om voor de zonden der wereld verzoening te doen.

„Toen mijn geest door deze gedachte werd bezielde, riep ik in mijn hart: „O, Jezus, Gij Zone Gods, wees mij, die vol bittere gal is en door de eeuwige ketenen des doods omvangen, genadig!

„En zie, toen ik dit dacht, kon ik mijn smarten niet meer herinneren; ja, ik werd niet langer door de herinnering aan mijn zonden gekweld.

„En o, hoe groot was mijn vreugde en welk een wondervol licht zag ik; ja, mijn ziel was vervuld van vreugde, juist zo buitengewoon groot als mijn smart was geweest!” (Alma 36:17-20.)

Het licht en de vreugde van een volledige vergeving liggen binnen ons be-

reik, als we bereid zijn het advies dat de Heer ons in de Schriften geeft op te volgen. Hij eist van ons „een gebroken hart en een verslagen geest” (3 Nephi 9:20) en een nederig bekenen van onze zonden en zwakheden. Dan moeten wij Hem, net als Alma, om vergeving smeken. Wij horen vaak van de vier stappen van bekering: (1) inzien, (2) berouw, (3) schadeloosstelling en (4) terugkeer tot een staat van rechtvaardigheid. Vergeving houdt ook het belijden van de zonden in aan degenen die men beledigd heeft, of wanneer het ernstige overtredingen betreft, aan de bisschop. Ongelukkigerwijs vinden vele jongeren (en ook volwassenen) het moeilijk zich te bekeren en het gevoel van licht en reinheid te genieten dat Alma onderging. Vele jongeren stellen zich de volgende vragen: „Hoe kan ik mij weer rein voelen? Waardoor kan mijn ziel gereinigd worden?” Mag ik twee simpele adviezen geven als stap in de goede richting?

1. Oprecht, eerlijk en lang genoeg bidden om de troon van God te bereiken. Bij Alma duurde het drie dagen en nachten. Enos riep de Heer een dag en een nacht aan voordat hij de verzekering ontving dat zijn zonden hem vergeven waren.

De eigenlijke duur van iemands gebed is van belang. Wel belangrijk is het *tweERICHTINGSVERKEER*. We kunnen meewarig onze schouders ophalen om godsdiensten die het gebruik van een vast gebed voorschrijven, maar toch maken ook wij ons vaak schuldig aan dezelfde zinloze manier van bidden die op herhaling berust. We moeten blijven bidden totdat we in hart en ziel de bevestiging ontvangen dat de communicatie tot stand gekomen is.

2. Vasten. Zoals we zo vaak het *OPZEGGEN* van een gebed verwarren met echt bidden, zo bidden noch vasten we lang genoeg om in nauw contact met God te komen. Het vasten en bidden kan alleen maar resultaat hebben, wanneer de vlekken op onze ziel langdurig hiermee in contact worden gebracht. Alleen dan kunnen wij de eerste stap zetten op de weg naar volmaaktheid en die overveldigende vreugde genieten die Alma onderging, naarmate wij in de ogen des Heren het stadium van heiligmaking bereiken.

Boodschappen van onze leiders

Immo Luschin v. Ebengreuth

De vrije wil

Door goddelijke openbaring weten wij dat het sterfelijke leven begin noch einde is; maar velen, ja maar al te velen, geloven dat dat wel het geval is.

Voorheen leefden wij in een toestand die wij het voorbestaan noemen, waar wij, de geestelijke kinderen van onze hemelse Vader, ons begonnen te ontwikkelen en waar wij als het ware onze eerste pogingen deden om de weg tot de volmaaktheid te bewandelen. Daar moesten wij van een gave van God gebruik leren maken die de grondslag vormt van vrijheid en vooruitgang, de vrije wil van de mens.

Reeds toen had iedereen, die nu hier op aarde leeft, een bepaalde beslissing van het grootste belang genomen. Hij had besloten zich te onderwerpen aan een tijdelijke proefperiode, ten einde kennis te gaan verwerven van alle bestaansferen, en uit eigen vrije wil naar God terug te keren door al meer te worden zoals zijn hemelse Vader.

Zo zijn wij dan nu op aarde en met onze beperkte blik kunnen wij niet verder reiken dan de geboorte als het begin van het leven en de dood als het einde. Maar wij weten door goddelijke openbaring dat dit tijdelijke leven wordt gevolgd door een andere staat van bestaan, die echter in tegenstelling tot de eerste twee zonder eind is. Evenals wij in ons voorbestaan besloten naar de aarde te gaan, en ons gedrag van toen beslissend was om vast te stellen wanneer en waar en onder welke omstandigheden wij de sterfelijkheid zouden ingaan, zo is ons leven nu een periode van voorbereiding, het is „de tijd voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten; ja ziet, de tijd van dit leven is de tijd voor de mensen om hun arbeid te volbrengen.” (Alma 34 : 32.)

Als wij dit door God geïnspireerde schriftgedeelte ten volle begrijpen, beseffen wij met ontstellende duidelijkheid hoe ontzettend belangrijk het is wat wij nu doen en denken, zeggen en willen.

Voor deze proeftijd hebben wij onder andere twee belangrijke gaven meegekregen: Ten eerste is er het zogenaamde licht van Christus, wat de goddelijke Geest in ons is — en in iedereen is die op deze aarde geboren is — die ons kennis geeft van goed en kwaad; ten tweede de vrijheid om zelf te handelen. In Gods heilsplan komt geen dwang voor, geen spoor van dwang, maar omdat de mensen vrij zijn voor zichzelf te handelen, moeten zij ook de gevolgen van hun handelingen, of die nu goed of kwaad zijn, aanvaarden. Om vrij te kunnen zijn in onze keuze moet er een tegenstelling in alle dingen zijn, en we worden door van alles verlost. Onze keuze hangt af van wat ons de grootste voldoening zal geven: tijdelijk plezier of de verwachting van een eeuwig leven. Wij

worden voor de keus gesteld. Wij hebben aan de ene kant: „Eet, drinkt en weest vrolijk, want morgen sterven wij en het zal wél met ons zijn,” (2 Nephi 28 : 7) en aan de andere kant: „Indien gij Mijn geboden onderhoudt, en tot het einde toe volhardt, zult gij het eeuwige leven hebben, welke gave de grootste van alle gaven Gods is.” (LV 14 : 7.) Het eeuwige leven is niet alleen een voortzetting tot in het oneindige van het bestaan van de mens — wat onsterfelijkheid is — maar het eeuwige leven is het soort leven dat God leidt, een onbeperkt leven, een leven in familieverband, waar geluk is en eeuwige vooruitgang wordt gemaakt.

Volgens alles wat de Heer ons ervan heeft gevenbaar, is het ten eerste te begeren het eeuwige leven te krijgen. Velen ontzeggen zich kleine pleziertjes en leggen geld dat zij op die manier sparen opzij, om wanneer het bedrag groot genoeg is, waardevolle dingen te kunnen aanschaffen waarnaar zij verlangen. Op geestelijk en ethisch gebied beseffen wij ook onmiddellijk dat het waardevol is als men zich aan de hand van de geboden des Heren wereldlijke pleziertjes ontzegt en zich „schatten in de hemel vergadert” om het eeuwige leven te verkrijgen.

Wanneer wij het eeuwige leven in ons gedachten laten prevalueren, zullen wij de verleidingen van de duivel kunnen weerstaan. Misschien zijn onderstaande gedachten bruikbaar.

De ervaringen en de wijsheid van zevenhonderd jaar Romeinse cultuur weerspiegelen zich in de gezegden van die tijd. Een ervan is „principiis obsta” wat betekent „wedersta het begin.” Hoe vaak komt het niet voor dat iemand zich met iets inlaat, waarvan hij diep in zijn hart weet dat het niet goed is. Hij sust zijn geweten door te zeggen: „Maar dat kan geen kwaad, anderen doen het ook; er steekt geen kwaad in.” In dit verband kan men denken aan bonbons met alcoholvulling of aan de schijnbaar-onschuldige omgang van iemand met zijn secretaresse of de vrouw van zijn vriend, natuurlijk onder het mom van gewone vriendschap. Maar wat komt eruit voort? Een wijs man in het oude Israël schreef eens: „Hij die zich in gevaar begeeft, zal erin omkomen.” (Jesús Sirach.) Hoe dikwijls speelt niet iemand gevaarlijk aan de rand van de sloot. Als iemand op de achtste etage in de vensterbank gaat staan om te laten zien hoe stevig hij op zijn benen staat en hoe moedig hij is, en hij valt, dan kan hij niet meer terug, het niet ongedaan maken. Het is maar beter niet zo groot te doen, en maar zo ver mogelijk bij de sloot vandaan te blijven. Het is het beste alle gevaar, dus de verleiding om te zondigen, te vermijden. Wees liever bang in de ogen van de wereld, en moedig voor de Heer; want het eeuwige leven zal uw beloning zijn. „Wees nederig, en de Here, uw God, zal u aan de hand leiden...” (LV 112 : 10.) Als Hij ons aan de hand leidt, zullen wij niet de verkeerde weg inslaan. Misschien doen wij een misstap of struikelen, maar wij vallen niet. De gemaakte fout erkennen, er spijt van hebben, berouw tonen door al het mogelijke te doen niet in dezelfde fout te vervallen, dit zijn de dingen die ons op het rechte, smalle pad ten eeuwigen leven voeren, gesteld dat de deur naar deze weg geopend is door de priesterschapshandelingen die in het huis des Heren worden verricht.

ledere dag, ja ieder uur staan we voor beslissingen, waarvan er vele onbelangrijk lijken, maar die met elkaar bepalen welke kant wij opgaan. Zijn wij in de eerste plaats wereldlijk of geestelijk ingesteld? „Weet gij niet dat de vriendschap met de wereld vijandschap tegen God is?” (Jakobus 4 :4.) Laten wij ons weerhouden van de kwade dingen en plaats maken voor de goede. Twee dingen kunnen niet tegelijkertijd op dezelfde plaats zijn. „Als iemand dan weet goed te doen en het niet doet, is het hem tot zonde.” (Jakobus 4:17.)

Laten wij ons verheugen in de belofte van het eeuwige leven, die de Heer ons heeft gegeven. Laten wij vertrouwen hebben in deze verzekering: „Want de macht is in hen, waardoor zij naar eigen willen kunnen handelen. En voor zoverre de mensen goed doen, zullen zij geenszins hun beloning verliezen.” (LV 58 :28.)

IMMO LUSCHIN VON EBENGREUTH,
president van de Zwitserse tempel

Boodschappen van onze leiders

De keuze van de waarheid

Charles A. Didier

Vanmorgen gaan mijn gedachten naar u uit, geliefde broeder, geliefde zuster, die dit artikel inkijkt, het leest of er misschien zelfs bij stilstaat.

Ik probeer mij u voor te stellen, na een druk bezette dag, terwijl u zich ontspant of bezig bent met het voorbereiden op een toespraak, of eenvoudigweg dit blad voor de eerste keer uit nieuwsgierigheid bekijkt en op die manier uw geloof gaat ontwikkelen.

Waar streeft u naar?

De bevestiging van uw reeds verworven kennis en van de menselijke lessen, waarnaar u tracht te leven of waar u spijt van heeft; met andere woorden: het verlangen hebben nieuwe kennis te vergaren, uw levensstijl te veranderen, en zo weer meer de goddelijke volmaaktheid te nabederen en niet de volmaaktheid van de wereld?

Wreed dilemma, dat zich elke dag met grotere hevigheid opdringt.

Moet ik de wereld en zijn „waarheden” kiezen, of de Zoon Gods en Zijn waarheid?

Of, „waarheid is kennis der dingen, zoals ze zijn, en zoals ze waren en zoals ze zullen worden; en wat ook meer of minder is dan dit, is de geest van die boze, die sedert den beginne een leugenaar was.” (LV 93:24, 25.)

Vandaag, op school, thuis, op de fabriek, op kantoor of op straat wordt u steeds weer voor deze keuze gesteld door het zien van lectuur, afbeeldingen, aanplakbiljetten of personen, door het luisteren naar gesprekken, geluiden, radio-uitzendingen, enzovoorts. De keuze in het verborgene, in

gedachten die u heeft moeten verwezenlijken door woorden van instemming of afwijzing, door voor te schrijven of te gehoorzamen, door aan te bevelen of te raden.

Laten we nu, als u wilt, een ogenblik hierbij stilstaan.

Laten we het tijdschrift even opzij leggen, onze ogen sluiten en ons afvragen, wat ons vandaag ertoe gebracht heeft zekere keuzen te maken.

Was het de waarheid, was het mijn waarheid of was het de waarheid van de wereld?

Wat waren de gevoelens die mij deze keuzen lieten bepalen? Liefde, haat, hartstocht, angst, moed, hoogmoed, luiheid, een gril?

Stemden deze gevoelens overeen met mijn geloof en vertrouwen?

Welke sleutel kon voor mij de deur openen, waarachter ik hen vertrouwen en de rust vond voor mijn daden en keuzen? Het antwoord, evenals het antwoord op alle vragen van ons bestaan, wordt ons gegeven door een liefdevolle Vader, die wenst dat wij hier beneden gelukkig zijn.

Dat wij een geluk bezitten, niet afhankelijk van materiële weldaden, die wij uit het leven verkrijgen, maar dat afhangt van onze houding ten opzichte van deze weldaden. „Hij, die Zijn geboden onderhoudt, ontvangt waarheid en licht, tot dat hij in waarheid is verheerlijkt, en alle dingen weet.” (LV 93:28.)

Inderdaad, zelfs studie kan gehoorzaamheid aan de geboden niet vervangen.

Gehoorzaamheid aan de geboden moet de belangrijkste voorwaarde worden voor het bepalen van onze keuzen en dus automatisch voor ons eeuwig leven.

Terwijl onze profeet, president Spencer W. Kimball, ons vraagt onze stappen te vergroten, in onze woningen, op school, op de plaats waar wij werken, in de kerk, stellen wij vast dat het resultaat van onze pogingen alleen afhangt van ons verlangen, naar de geboden te leven.

Opmerkingswaardig was overigens de manier, waarop Alma het uitdrukte:

„Ik moest mij in mijn wensen niet bekommeren over het vaste besluit van een rechtvaardig God, want ik weet, dat Hij de mensen geeft volgens hun verlangen, hetzij ten dode of ten leven; ja ik weet, dat Hij de mensen bedeeft naar hun wil, hetzij voor hun heil of voor hun ondergang. Ja, ik weet, dat het goede en het kwade aan alle mensen is voorgelegd; hij, die geen onderscheid weet tussen goed en kwaad, is schuldeloos: doch aan hem, die goed en kwaad kent, wordt volgens zijn verlangen gegeven, hetzij hij goed of kwaad verlangt, leven of dood, blijdschap of gewetenswroeging.” (Alma 29:4, 5.)

Na voorgaande uitleg, dienen wij in het vervolg bij het bepalen van onze keuzen steeds de volgende vraag als uitgangspunt te hanteren:

„Welnu, daar ik deze dingen weet, waarom zou ik dan meer verlangen dan het werk te volbrengen, waartoe ik ben geroepen?” (Alma 29:6.)

Op mijn beurt stel ik u deze vraag en nodig u uit de bevestiging van uw antwoord te vinden in de toespraken van de algemene autoriteiten, die gegeven zullen worden tijdens de komende gebiedsconferentie te Amsterdam op 6,

7 en 8 augustus 1976. Wij zullen daar een unieke gelegenheid hebben de kerk in opmars te zien, en onze getuigenis te versterken, dat de kerk van Jezus Christus geleid wordt door en levende profeet, ziener en openbaarder. Mocht u kiezen voor het bijwonen van deze conferentie, dan zal u zeker worden gezegd want „wat zij ook zullen spre-

ken, wanneer zij door de Heilige Geest worden gedreven, zal Schrift zijn, de wil des Heren, de zin des Heren, het woord des Heren, de stem des Heren, en de kracht Gods tot zaligheid." (LV 68:4.)

25 februari 1976
CHARLES DIDIER,
gebiedssupervisor

Nieuws uit de Kerk

Honderd jaar

Dit is het portret van een honderdjarig lid van de kerk, zuster Maria van Nooyen. De oude zuster woont in Driebergen, en is altijd zeer vitaal geweest. Zij houdt veel van muziek en speelde uitstekend piano tot haar 96e jaar! In haar jonge jaren genoten haar vijf kinderen van haar planspel. In bed riepen zij dat moeder moest spelen, en dan was zij niet zo goed of zij deed het wel, met alle slaapkamerdeuren open.

Lang is zij ook werkend lid van het Roode Kruis geweest, en toen in 1940 de oorlog uitbrak ging zij mee als hoofd van een colonne.

Samen met haar dochter, zuster van Riet, onderzocht zij het evangelie toen zij 91 jaar was. Samen werden zij toen gedoopt; waarschijnlijk is zuster van Nooyen niet alleen de eerste honderdjarige in de ge-

schiedenis van de Nederlandse zending, maar tevens de oudste opdeling. Hoe vitaal en open van geest zij op hoge leeftijd was, blijkt wel uit het feit dat zij op vijftientigjarige leeftijd nog met een schriftelijke cursus „Nederlandse Letterkunde" begon; tot zij voor het examen opging dacht de portier van het betreffende gebouw dat zij zich vergiste en in het bejaardenhuis daar vlak bij moest zijn!

Haar hoge leeftijd schrijft zij toe aan haar gezonde levenswijze; op tijd naar bed, vroeg op, veel wandelen, niet te veel slapen en altijd bezig zijn, open voor haar medemensen. Nu haar gezichtsvermogen en gehoor zijn verminderd zijn vele dingen voor haar onmogelijk geworden maar zij verheugt zich nog steeds in een verder gezond lichaam en in de regelmatige aanwezigheid van haar kinderen, kleinkinderen (de oudste is al vijftig jaar!) en achterkleinkinderen. In de kerk kan zij de laatste jaren al niet meer komen, maar met huisbezoek van ZHV en priesterschap worden de banden onderhouden.

Op 20 maart werd de grond gebroken voor de bouw van de tempel te Sao Paulo

Volgens broeder James E. Faust, assistent van de Twaalven en gebiedssupervisor van het oostelijk deel van Zuid-Amerika, vond op 20 maart 's middags om 3 uur het breken van de grond plaats voor de Sao Paulo tempel.

De tijd voor de grondbreking was vastgesteld door het Eerste Presidium, en bij de gebeurtenis waren alleen leden van de kerk en enkele burgers en poli-

tieke leiders aanwezig. Op 1 maart 1975 werden de plannen voor de eerste tempel in Latijns-Amerika door het Eerste Presidium bekendgemaakt, op de eerste dag van de algemene bijeenkomsten van de gebiedsconferentie in Zuid-Amerika.

In zijn bekendmaking zei president Spencer W. Kimball dat het besluit om een tempel te bouwen genomen was vanwege de gestadige groei van de kerk in Brazilië.

De nieuwe tempel zal aan de noordzijde van de Avenida Prof. Francisco Morato komen, in het Butanta gedeelte van de stad.

De voltooiing wordt verwacht binnen ongeveer 18 maanden. De Sao Paulo tempel zal worden gebruikt door de leden van de kerk in Zuid-Amerika, waar het aantal leden ongeveer 140.000 bedraagt, inclusief de meer dan 40.000 in Brazilië.

In de laatste 10 jaar is het aantal leden meer dan 4½ maal zo groot geworden. De Sao Paulo tempel werd ontworpen door Emil B. Fetzler, architect van de kerk, en de plannen voor de tenuitvoerlegging kwamen onder zijn leiding tot stand. Het gebouw zal ongeveer een kwart gedeelte beslaan van de 5½ acres die de kerk twee jaar geleden aankocht. Het gehele terrein biedt plaats aan een ringcentrum, een bezoekerscentrum en mogelijk nog aan een gebouw dat voor meerdere doeleinden gebruikt kan worden.

De buitenkant wordt uitgevoerd in wit Italiaans marmer. Het gebouw zal geheel gelijkvloers zijn en een oppervlakte beslaan van ongeveer 2200 m². Op de toren boven de ingang komt een geëmailleerde porseleinen spits bekled met 24 karaats bladgoud.

Het gebouw zal worden voorzien van gebrandschilderde ramen met geanodiseerd brons traliewerk.

De honderdjarige zuster Maria van Nooyen kreeg bezoek van de burgemeester van Driebergen en zijn vrouw.

6 - 7 - 8 augustus 1976

Gouden data voor de leden van de Kerk in de ring Den Haag Nederland, in het zendingsgebied Amsterdam Nederland en in het zendingsgebied België Antwerpen

Gebiedsconferentie Amsterdam

Wat een geweldig vooruitzicht! Wie van ons had tijdens de prachtige conferentie in München in 1973 kunnen denken, dat er reeds drie jaar later voor de nederlands sprekende leden een aparte conferentie in Amsterdam zou worden georganiseerd, waar wij het buitengewone voorrecht zouden hebben om velen van de Algemene Autoriteiten in ons midden te hebben en waar wij naar hun raadgevingen zouden kunnen luisteren.

En nu is het over enkele maanden al zo ver. Dan zullen wij gezamenlijk in Amsterdam kunnen horen, wat de speciale getuigen van de Heer ons komen brengen, boodschappen en raadgevingen van de Heer speciaal voor ons.

Broeders en zusters, is het niet een geweldige zegen om lid van de ware Kerk van Christus te mogen zijn, om te worden geleid door openbaringen van de Heer, speciaal in deze tijd door Hem aan zijn dienstknechten gegeven om ons te helpen ons aardse leven op de juiste wijze uit te werken, om ons te helpen ons klaar te maken voor ons leven na dit aardse sterfelijke leven.

Moeten wij niet innig, innig dankbaar zijn voor zulke grote zegeningen, voor de grote liefde die de Heer ons hierdoor weer openbaart.

Hoe ver ligt de tijd achter ons dat honderden, duizenden van onze landgenoten als leden van de Kerk Europa verlieten om zich te kunnen vestigen in een ring van Zion, om naar de tempel te kunnen gaan en daar de heilige verordeningen te kunnen ontvangen die zo belangrijk zijn voor onze eeuwige vooruitgang? Nog niet erg lang, slechts enkele tientallen jaren.

Nu hebben wij in Nederland een ring van Zion en wanneer wij onze krachten en ons geloof bundelen, zullen wij spoedig een tweede en een derde ring hebben, ook in België.

Nu hebben wij in Europa twee tempels waar wij heen kunnen gaan om de heilige verordeningen te ontvangen en voor de overledenen te werken, een in Zollikofen en een in Londen.

Nu komen de Algemene Autoriteiten naar ons toe en is het niet meer nodig om naar Salt Lake City te gaan om een conferentie van de Kerk bij te wonen, want wij zullen nu hier een conferentie hebben.

Maar er moet nog heel veel voorbereid worden en indien wij werkelijk dankbaar zijn voor dit grote voorrecht, wanneer het in ons juicht en zingt van blijdschap bij het vooruitzicht op deze conferentie, laten wij dan onze blijdschap en onze dankbaarheid aan de Heer tonen door gezamenlijk en in eenheid alles voor deze conferentie klaar te maken, zeg ja, als u gevraagd wordt iets voor deze conferentie te doen! De Heer zal u er zeker rijkelijk voor zegenen.

C. van der Put
Ringpresident

